

АДВЕНТИСТСЬКИЙ ВІСНИК

№ 7-8 (337)
липень-серпень 2018

Бог є любов

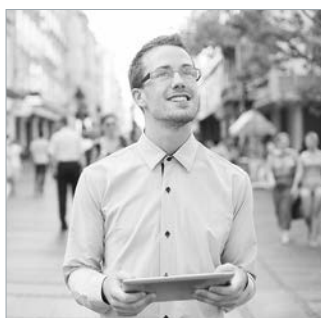
Адвентистский ВЕСТНИК

газета Церкви християн адвентистів сьомого дня в Україні

РОДОВЕ ПРОКЛЯТТЯ

Чи вірите ви, що прокляття має силу? Життя й Слово Боже показує, що це справді так. Як нам уберегтися від прокляття? Як нам зруйнувати ці прокляття, щоб вони не торкнулися нас і наших дітей? Сьогодні в містах на білбордах, у ЗМІ, у мережі Інтернет можна побачити оголошення про те, що деякі люди звершують молитви руйнування родових проклять. Наскільки ця молитва є ефективною? Чи варто нам брати в цьому участь?

Душевні,
духовні й тілесні
люди

6

Чи спасений я?

10

Какое значение
хлебного
приношения?

18

Молились,
верили,
надеялись

23

РОДОВЕ ПРОКЛЯТТЯ

15 травня 2013 року відбувся фінальний футбольний матч Ліги Європи. У ньому зішлись дві футбольні команди – «Бенфіка» і «Челсі». Уболівальників цікавило, чи переможе «Бенфіка»?

Річ у тому, що в історії футбольного клубу «Бенфіка» стався один цікавий випадок. Свого часу Бела Гуттманн був головним тренером цього клубу. Він допоміг команді досягти високого рівня, і вони щороку перемогали в турнірах різного рівня. Здобувши заслужений триумф у своїй тренерській діяльності, Бела попросив у свого керівництва грошову винагороду за те, що успішно тренував команду. Керівництво відмовило йому. У відповідь Бела Гуттманн прокляв клуб «Бенфіка» на 100 років, щоб команда жодного разу не перемогла. Тому вболівальників цікавило, чи буде зруйноване те прокляття, яке 1962 року тренер проголосив над цим клубом. Керівники й учасники клубу робили все можливе, щоб зняти з себе це прокляття.

Травень 2013 року... Ішов футбольний матч... «Бенфіка» грала більш професійно, ніж «Челсі». Усім здавалося, що саме «Бенфіка» переможе. Минала остання хвилина матчу. Рахунок 1:1. Суддя додає три додаткові хвилини до гри. На останній хвилині «Челсі» забиває гол, «Бенфіка» знову програє. У ЗМІ писали не лише про поразку «Бенфіки», а й про те, що прокляття Гуттманна діє. Така сама історія траплялася й у наступні роки.

Чи вірите ви, що прокляття має силу? Життя й Слово Боже показує, що це справді так. Як нам уберегтися від прокляття?

Одного разу мою сусідку обікрали. Вона при всіх сказала, що та людина, яка обікрала її, буде проклята. Злодія знайшли. Ним виявився сусід із цього ж під'їзду. Він потрапив до в'язниці,

де його покалічили так, що в нього відмовили кінцівки. Перед смертю він прийняв Христа як свого Спасителя й уклав завіт з Богом у нашій Церкві. Однак прокляття, виголошене сусідкою, здійснилося.

Ми не говоритимемо про силу прокляття. Нас більше цікавить, як нам захиститися від нього? А якщо воно було виголошене на нас чи наших батьків, то як його зруйнувати? Святе Письмо каже: *«Як пташка літає, як ластівка лине, так невинне прокляття не сповниться»* (Прип. 26:2). Якщо ми вірні Богові, а хтось нас проклинає, то Він захистить нас. Це прокляття не торкнеться нас. А якщо наші дідуся чи батьки вчинили серйозні гріхи і їх за це люди проклинали? Адже читаємо

«Якщо ми вірні Богові, а хтось нас проклинає, то Він захистить нас. Це прокляття не торкнеться нас. Люди, які порушують Божі Заповіді, все ж таки пожинають прокляття.»

в Біблії, що прокляття сягає третього й четвертого покоління. У такому випадку воно може торкнутися і нас із вами. *«І привів Я його, прокляття, – говорить Господь Саваот, – і прийде воно до дому злодія, і до дому того, хто ложно присягає Йменям Моїм, і воно міцно осядеться в середині дому його, і вигубить його, і дерева його та каміння його»* (Зах. 5:4). Святе Письмо показує, що люди, які порушують Божі Заповіді, все ж таки пожинають прокляття.

Як нам зруйнувати ці прокляття, щоб вони не торкнулися нас і наших дітей? Сьогодні в містах на білбордах, у ЗМІ, у мережі Інтернет можна побачити оголошення про те, що деякі люди звершують молитви руйнування родових проклять. Наскільки ця молитва є ефективною? Чи варто нам брати в цьому участь?

Розглянемо декілька біблійних історій, які пов'язані з прокляттям. Дослідимо, як люди боролися з ними і якими були наслідки. Перше велике прокляття було виголошено Ноем своєму синові. *«І зачав був Ной, муж землі, садити виноград. І пив він вино та й упився, й обнажився в середині свого намету. І побачив Хам, батько Ханаанів, наготу батька свого, та й розказав обом браттям своїм надворі. Узяли тоді Сим та Яфет одежину, і поклали обидва на плечі свої, і позадували, та й прикрили наготу батька свого. Вони відвернули дозаду обличчя свої, і не бачили наготи батька свого. А Ной витверезився від свого вина, і довідався, що йому був учинив його син наймолодший. І сказав він: “Проклятий будь Ханаан, – він буде рабом рабів своїм браттям!” І сказав він: “Благословенний Господь, Симів Бог, – і хай Ханаан рабом буде йому! Нехай Бог розпросторить Яфета, і нехай пробуває в наметах він Симових, – і нехай Ханаан рабом буде йому!”»* (Бут. 9:20-27).

Читаючи цю історію, бачимо, як прокляття Ноя збулося. Нашадки Сима, семіти, – це євреї, вавилоняни, асирійці. Нашадки Хама – це хананеї і жителі Африки, Єгипту. Яфетяни – це жителі Європи, Далекого Сходу, Китаю, Індії. Сказано, що від Яфета буде численний народ, а Хам отримав прокляття. Постає запитання: невже справедливо, що людина, яка народжується темношкірою, уже проклята? Колись у Європі й Америці так і вважали. Тому торгівля була нормою, адже так виконувалося пророцтво, записане в Біблії. Вони повинні бути рабами, бо вони прокляті.

Чому колись прабатько згрішив, а сьогодні людина за це страждає? Ми повинні подивитися на цю історію під іншим кутом. Чому були знищені всі жителі Ханаану? Читаючи Святе Письмо, бачимо, що вони дуже грішили, на кожному кроці зустрічалися розпуста й ідолопоклонство. Бог довго терпів, але їхній гріх дійшов до Неба. Коли Господь пообіцяв Аврааму цю землю, то сказав, що він її отримає, коли гріх цих народів дійде до Неба і вони будуть знищені. Хананеї були знищені не тому, що були прокляті, а тому, що вели гріховний спосіб життя. Читаючи прокляття Ноя, бачимо, що він проклинає не свого сина Хама, а свого внука Ханаана. Ной знав спосіб його життя. Проте сьогодні багато нащадків Хама має і благословення, оскільки вони ведуть правильний спосіб життя.

Розглянемо історію Якова, Симеона і Левія. Вона розпочалася з простої цікавості їхньої сестри. У Якова було 12 синів і донька Діна. Коли Яків переселився до Ханаану, він зупинився біля Сихема. Діна захотіла подивитися, як живуть люди в цьому місті. Там її збещестив син сихемського царя. Хоч цар Сихема просив вибачення в Якова та дозволу одружити Діну і його сина, Симеон і Левій, брати Діни, придумали свій план помсти. Брати використали слова Бога про те, що вони будуть особливим вибраним народом, який матиме особливий знак, що відділятиме їх від інших, – обрізання. Вони вирішили: якщо винуватці згодні прийняти цей особливий знак, то віддадуть сестру заміж. Ті погодилися. Коли сини сихемського царя зробили обрізання, Симеон і Левій вирішили їх убити. «І сталося третього дня, коли вони хворі були, то два сини Якова, Симеон і Левій, брати Дінині, взяли кожен меч свого, і безпечно напали на місто, і повбили всіх чоловіків» (Бут. 34:25). Яків не схвалював учинок своїх синів і виголосив прокляття, що вони будуть поділені й розпоршені (Бут. 49:5-7).

Як це прокляття здійснилося в їхньому житті? Коліно Симеона було розпоршене та знищене, а Левія – розсіяне, але благословенне. Чому така різниця? У 25-му розділі книги Числа записана наступна історія. Моавський цар покликав Валаама, щоб той прокляв ізраїльський народ. Коли Валаам не зміг зробити це, тому що Бог не вкладав цих слів до його уст, він застосував хитрощі, які призвели до гріхопадіння Божого народу й поразки. Валаам навчив народ Божий грішити. Коли їхні гріхи переповнили чашу Божого терпіння, тоді Він послав Свої прокляття. «І сказав Мойсей до Ізраїлевих суддів: «Позабивайте кожен мужів своїх, приліплених до теорського Ваала». Аж ось прийшов один із Ізраїлевих

синів, та й привів до братів своїх мідіянітянку на очах Мойсея й на очах усієї громади Ізраїлевих синів, а вони плакали при вході скинії заповіді. І побачив це Пінхас, син Елеазара, сина священика Аарона. І встав він з-посеред громади, і взяв списа в свою руку. І ввійшов він за Ізраїлевим мужем до середини мешкання, та й пробив їх обох – ізраїльтянина та ту жінку, – аж через її череву. І була стримана поразка Ізраїлевих синів» (Числ. 25:5-8). Ось який спосіб життя вело коліно Симеона. Зупинивши цей гріх, проткнувши їх списом, Пінхас припинив дію прокляття.

«Йосія був віку восьми літ, коли він зацарював, і царював в Єрусалимі тридцять і один рік. І робив він угоди в Господніх очах, і ходив дорогами

«Ми хочемо грішити, а потім просимо, щоб хтось помолився за нас для звільнення від прокляття. Так не буває. Це обман.»

свого батька Давида, і не вступався ані праворуч, ані ліворуч. І восьмого року царювання свого, будучи ще юнаком, розпочав він звертатися до Бога батька свого Давида, а дванадцятого року розпочав очищати Юду та Єрусалим від пагірків, і Астарт, і бовванів різаних та литих. І порозбивали перед ним Ваалові жертівники, а стовпи сонця, що були на них, він повирубав, а Астарті, і боввани різані та литі поламав і розтер, і розкидав на гроби тих, хто приносив їм жертви. А кості жерців попалив на їхніх жертівниках, і очистив Юдею та Єрусалим. А по містах Манасії, і Єфрема, і Симеона, і аж до Нефталіма по їхніх руїнах навколо порозбивав жертівники та Астарті, і потовк боввани на порох, а всі ідоли сонця повирубав в усьому Ізраїлевому краї, і вернувся до Єрусалиму» (2 Хрон. 34:1-7). Коліно Симеона брало участь в ідолопоклонстві. Найбільшу реформу провів саме цей молодий цар. У 33-му розділі кни-

ги Повторення Закону, у Мойсеевому благословенні Ізраїлевим синам, коліно Симеона вже не згадується.

Коліно Левія отримало те саме прокляття, що й Симеонове. Коли ізраїльтяни зробили золоте теля і почали поклонятися йому, Мойсей зійшов з гори до них, і вони стали на бік Бога. «А про Левія сказав: «Твій туммим і твій урім – для чоловіка святого Твого, що його Ти був випробував у Масі, що суперечку з ним мав над водою Меріви, що каже про батька свого та про матір свою: «Не бачив тебе», що братів своїх не пізнає, і не знає синів своїх, – бо додержують слова Твого, і вони заповіді Твого стережуть. Навчають вони про права Твої Якова, а про Закона Твоїого – Ізраїля, приносять кадило Тобі та на жертівник Твій цілопалення. Поблагослови його силу, о Господи, а чин його рук уподобай Собі. Поламай стегна тим, що стають проти нього, та ненависть мають на нього, щоб більш не повстали вони!»» (П. Зак. 33:8-11). Прокляття Якова на нащадків Левія все ж таки здійснилося: вони розсіялися, не мали своєї території, але отримали благословення священства. Вони стали тими людьми, які служили перед Богом й виконували Його Заповіді, долучали інших до послуху перед Господом. Два брати, те саме прокляття, а які різні наслідки.

Яків обманув свого батька і брата, утік з дому. Повертаючись додому, він зустрівся з Богом, відродився, розкався у своїх гріхах і отримав благословення.

Коли ми каємося, упокорюємо себе перед Богом, тоді Господь благословляє нас. Чи варто нам звертатися до тих людей, які звершують молитви, що руйнують родові прокляття, якщо в нашому житті нічого не змінилося? Ми хочемо грішити, а потім просимо, щоб хтось помолився за нас для звільнення від прокляття. Так не буває. Це обман. Ми можемо зруйнувати прокляття, які звучать у наш бік, лише коли перебуваємо з Богом, коли Христос стає центром нашого життя, коли шукаємо Божої волі. Якщо ми припустилися помилки, то у нас є Небесний Первосвященик, Котрий заступається за нас. Нам необхідно повернутися обличчям до Бога. За нас це ніхто зробити не зможе. Ми повинні прийняти рішення: чи далі грішитимемо, чи відновимо відносини з Богом, приліпимося до Нього. Це і буде нашим захистом від будь-яких проклять.

Володимир
Куцій

«Да святится имя Твое»

Молитва Господня «Отче наш» как образец наших личных молитв прямо или косвенно охватывает все сферы человеческого бытия: личную, семейную, общественную, духовную и физическую.

Перед каждым искренним христианином, произносящим слова «да святится имя Твое», во всей своей значимости должны встать вопросы, которые невозможно обойти стороной, если он желает жить с Богом всю вечность в Царстве Небесном. Как надлежит святить имя Божье, где и когда? Когда я произношу слова «да святится имя Твое», в моей личной жизни имя Божье святится или «ради вас, как написано, имя Божие хулится у язычников» (Рим. 2:24)?

Если имя Божье святится на высоте Небес святыми ангелами и всеми небожителями Царства Небесного, тогда оно должно святиться и в церкви, где верующие собираются на богослужение. Имя Божье должно святиться в христианских семьях, в телах и душах наших, которые являются храмом Божиим (см. 1 Кор. 3:16, 17; 6:19, 20; 1 Пет. 1:14-16).

Какой же смысл Спаситель вложил в слова «да святится имя Твое»? Что такое святость? Толковый словарь русского языка так определяет слова «святость», «святой»: «Божественный, угодный Богу, праведный, обладающий высшим совершенством, глубоко чтимый, благородный, освященный высокой целью, обязательный, непреложный, незыблемый, нерушимый, безусловный, полный». Библия же определяет абсолютную святость как неотъемлемое качество Бога, отличающее Его от всех созданных Им живых существ и всего сотворенного Им (Откр. 15:4). Только Господь в совершенстве свят и является источником святости. Поэтому святость, которую Бог ожидает от нас, чтобы в нас свяtilось имя Его, предполагает определенную связь с Богом через чтение Его Слова и молитву. Эта связь с Господом должна проявляться в почтительном отношении к Его имени, в благоговении перед Ним, в послушании Его Заповедям, в непорочности и чистоте мыслей и поступков.

В древнееврейском языке слова «святость», «святой» означают «отделенный для священного использования», «отделенный от греха для Бога»;

«святой» – значит «принадлежащий Богу и Его служению». Бог свят. Только Он наделяет святостью. Только Господь имеет право определить святое, назвать что-либо или кого-либо святым. То, что Бог назвал святым, должно быть использовано для священнодействия. Рассмотрим на библейских примерах, что же Бог назвал святым и как оно содействует тому, чтобы в нашей повседневной жизни свяtilось имя Божье.

« Многие христиане не задумываются над тем, что они произносят, молясь молитвой «Отче наш». »

Начнем с семьи, потому что Библия начинается с истории творения планеты для семьи. Священное Писание – это Книга о семье и для семьи. В семье наиболее ясно видно, святится имя Божье или хулится. Существует несколько основных причин, почему Библия так много внимания уделяет семье. Христос расценивает семью как средство воспитания учеников для Христа (Мф. 19:13, 14). В семье наиболее явно и эффективно формируется образ Божий в человеке. Создаем мы это или нет, но за каждого члена семьи, за обладание его разумом идет жестокая бескомпромиссная борьба. Христос имеет право на нас как наш Творец и Искупитель, но и дьявол претендует на нас, потому что мы родились от грешников на грешной

Земле и много согрешаем (Иак. 3:2). Если посмотреть на современное состояние семьи в мировом масштабе, на миллионы разрушенных семей, на растущее число разводов, на искалеченные судьбы женщин и мужчин, на сиротские дома, детей, ушедших из дома от родителей-пьяниц или наркоманов и ставших бомжами, на моральное разложение среди молодежи; если прислушаться к предостережениям социологов и психиатров, признавших, что корень большинства человеческих проблем, начиная от тяжких преступлений и заканчивая простым нежеланием ребенка учиться, находится в семье, а 80 % всех психических расстройств, которые наблюдаются среди молодежи, имеют свой первоисточник также в семье; если поразмыслить над высказыванием Э. Уайт: «Отсутствие должного домашнего воспитания является главной причиной болезней, страданий и злодеяний» (Э. Уайт. Христианский дом); если принять во внимание то, что в семье наша жизнь начинается и в семье она заканчивается, – тогда становится понятным, почему так много внимания Библия уделяет семье.

Священное Писание сообщает нам о творении нашей планеты, о первой человеческой семье (Быт. 1:26-28). В выражении «да святится имя Твое» заложена обширная сфера семейных отношений. Многие христиане не задумываются над тем, что они произносят, молясь молитвой «Отче наш».

Следующее, что Бог назвал святым, было непосредственно связано с первой человеческой семьей – семьей Адама и Евы. Когда христианская община заканчивает строительство церкви, наступает торжественное и радостное событие – посвящение храма, в котором Господь будет общаться со Своим народом. Когда семья заканчивает строительство своего жилища, для нее также наступает долгожданное событие – посвящение дома, новоселье. О торжествах, участниками которых были ангелы Божьи и представите-

ли других миров, написано в книге Иова 38:4-7. В тот день произошли три выдающихся события. Первое: завершая сотворение нашего мира, в седьмой день Бог почил. Второе: точно так, как Бог благословил сотворенную семью, Он благословил и седьмой день, субботу. Он одобрил покой в седьмой день недели, признал его благом для общения человека со своим Творцом. Третье: благословив и освятив день субботний, Бог тем самым создал в раю памятник Своей творческой силы. Суббота – это храм Божий во времени, увековеченный как Божья святость для поклонения Господу жителями всей Земли всю вечность (Ис. 66:22, 23). Время течет одинаково во всех семи днях недели, каждый день восходит и заходит солнце, дует ветер, плывут тучи, цветут сады и плодоносит земля. Но для человека время, которое течет в субботу, Бог объявил святым. Это Его святость в нашей жизни. Например: возьмем два отреза обычной ткани голубого и желтого цветов, которую используют для самых различных нужд. Но когда эти два куса сшивают, а потом на них наносят изображение государственно-го герба, тогда эта двухцветная ткань становится государственным символом. Суббота – Божье знамение, свидетельствующее, что мы – Его народ (Иез. 20:12, 20). Слова «да святится имя Твое» также говорят о соблюдении субботы (Исх. 20:8-11).

«И будете у Меня людьми святыми» (Исх. 22:31). Господь избрал израильский народ, чтобы он был обладателем и хранителем Его открытой воли, а также Божьим свидетелем среди всех народов, населяющих Землю, светом и солью для мира (Ис. 60:1-3; Пс. 134:4). Как избранному народу, евреям принадлежали «усыновление и слава, и заветы и законоположение, и богослужение и обетования; их и отцы, и от них Христос по плоти» (Рим. 9:4, 5). В таком смысле израильтяне были святыми. Несмотря на то, что они постоянно роптали, впадали в идолопоклонство, нарушали Божьи Заповеди, были людьми «жестоковыми», все же это была ветхозаветная Божья Церковь. Господь называл их святыми, отделенными для священного служения и для свидетельства о святом Боге среди окружающих языческих народов. Сегодня Божье намерение о Своей Церкви новозаветного времени такое же, Господь не меняет ни Своих планов, ни Своей истины. **«Но вы – род избранный, царственное священство, народ святой, люди, взятые в удел, дабы возвещать совершенства Призвавшего вас из тьмы в чудный Свой свет»** (1 Пет. 2:9).

Святые – это не безгрешные (см. Рим. 3:23). Апостол Иаков писал: **«Все мы много согрешаем»** (Иак. 3:2).

В этот список он включил и себя.

Апостол Павел называл себя первым из грешников (1 Тим. 1:15). Церковь Божья состоит из грешников, которые приходят к Богу в ответ на Его призыв и освящаются Его истиной (Ин. 17:17). Это Божья Церковь, сохраняющая заповеди Закона Божьего (Откр. 14:12). Господь называет нас святыми, то есть отделенными для священного служения Господу и свидетельства о святом Боге среди окружающих нас людей. Осознание этого особого предназначения должно пронизывать наши мысли, когда мы произносим: **«Да святится имя Твое»**.

В словосочетание «да святится имя Твое» наш Господь также вложил

смысл третьей заповеди Закона Божьего, которая гласит: **«Не произноси имени Господа, Бога твоего, напрасно; ибо Господь не оставит без наказания того, кто произносит имя Его напрасно»** (Исх. 20:7). Мы нередко слышим, как люди вокруг нас произносят имя Божье где угодно и как угодно, часто без осознания Его святости, просто так, для связки слов, по привычке, в анекдоте или во время ссоры. Святое имя Божье можно услышать в толкотне переполненной электрички, на базаре, во время застолья. Божья заповедь обращается к современному христианству: **«Не произноси имени Господа, Бога твоего, напрасно!»** Эта заповедь учит Божий народ благоговению перед святым именем Бога, а также почтительному, уважительному отношению к Библии, Закону Божьему, послушанию им. Влияние этой заповеди – обширно (Пс. 118:96, 97). Она распространяется на личные отношения с Богом, влияет на наше поведение в Доме молитвы, в рабочем коллективе, семье, в кругу друзей, а также на нашу речь и манеру одеваться – во всем этом «святится имя Твое».

Апостол Павел под вдохновением Святого Духа пишет христианам еще об одной деликатной сфере человеческой жизни, где должно святиться имя Божье: **«Итак, едите ли, пьете**

ли, или иное что делаете, все делайте в славу Божию» (1 Кор. 10:31).

Прежде чем сесть за обеденный стол для приема пищи, христианин благодарит Бога за посланные Им дары. Таков христианский принцип – за все благодарить (см. 1 Фес. 5:18). Но прежде чем молиться о Божьем благословении, христианин должен быть убежден, что то, что перед ним на столе, освящено и одобрено Словом Божьим (см. 1 Тим. 4:3-5). Богу безразлично, что ест и что пьет Его народ. Чтобы в святом

«Но вы – род избранный, царственное священство, народ святой, люди, взятые в удел, дабы возвещать совершенства Призвавшего вас из тьмы в чудный Свой свет»

(1 Пет. 2:9).

народе Божьем, который состоит из всех народов, языков и племен (Откр. 7:9), царил единство во всем, в том числе и в отношении пищи, Бог дал предписание, мясо каких животных, птиц и рыб можно есть, а каких – нет (Лев. 11 гл.; Втор. 14:1-21).

Проблема, которая сегодня будоражит мир, заключается не только в употреблении мяса нечистых животных. Это проблема вредных привычек, которые оскверняют не только организм человека, но и его душу, разум и совесть, а также приносят физические, душевные и моральные страдания в семьи, общество, церкви. Это проблема зависимости от алкоголя, наркотиков, табака, пристрастия к рок-музыке, фильмам и компьютерным играм.

Христос обращается к каждому Своему последователю: **«Исследуйте Писания...»** (Ин. 5:39). Это повеление касается как рядовых членов Церкви, так и пасторов (Иез. 44:23; 22:26). Тогда, произнося в молитве «да святится имя Твое», мы будем понимать смысл и значение этих святых слов и придерживаться их. Слово Божье научит нас отделять чистое от нечистого, святое от несвятого.

**Владимир
Алексеев**

ДУШЕВНІ, ДУХОВНІ Й ТІЛЕСНІ ЛЮДИ

Нам потрібно визнати, що сьогодні в нашому житті не вистачає сили Святого Духа. Ми робимо багато добрих справ, адже Господь благословляє наші людські зусилля. Та наскільки більшими могли б бути результати, якби ми постійно ходили з Богом і мали силу Святого Духа.

Іноколи духовна причина наших проблем криється в ігноруванні настанов Святого Духа. Розглянемо три категорії людей згідно з їхніми відносинами з Богом:

- Душевні люди – це ті, у яких немає відносин з Богом.
- Духовні – у кого глибокі відносини з Господом.
- Тілесні – ті, хто будує формальні відносини з Богом.

Поділ на такі групи визначає рівень відносин між людиною і Богом. Про них написано в 1 Кор. 2:14-16 і 3:1-3. Важливо правильно визначити, до якої групи належить кожен із нас. Головний критерій – рівень близькості відносин зі Святим Духом.

Душевна людина не має жодних відносин зі Святим Духом. Про це написано в 1 Кор. 2:14. Така людина знаходиться у світі, не думає про Бога або досить рідко згадує про Нього. Духовні й тілесні люди знаходяться в Церкві. Про цих людей написано в 1 Кор 2-3; Римл. 8:1-17; Гал. 4-6. Вони перебувають у відносинах зі Святим Духом. Розглянемо духовного християнина, про якого написано в 1 Кор. 2:15, 16. Його називають духовним, тому що він наповнений Святим Духом і перебуває з Ним у глибоких відносинах. Це є головним його критерієм. Ісус є центром його життя, він спілкується з Богом щоденно. У зверненні до Лаодикії він названий гарячим, а в притчі про десять дів – мудрим. Він має життя надміру.

Християнин може бути тілесним незалежно від того, чи є він членом Церкви один рік чи багато років. Якщо, на своє здивування, побачимо, що є тілесними християнами, то не впадаймо у відчай, радіймо, бо в нас є можливість змінитися. Я переконаний, що багато тілесних християн перебувають у такому стані несвідомо і бажають зростати у вірі.

Коли ми зростаємо у вірі, на нас чекає досконала радість. Ось що говорить Павло тілесним християнам в 1 Кор. 3:1-3. У цих віршах апостол кілька разів називає віруючих тілесними. Що це означає? Тілесний християнин користується природними здібностями, якими наділена кожна людина. Він не наповнений Святим Духом або недостатньо наповнений. Дехто вважає, що до цієї групи належать ті, хто живе у відкритих гріхах. Проте апостол Павло називає таких людей немовлятами в Христі. Ці люди не зросли у вірі, не зростали духовно. Духовний ріст залежить від посвячення Христу і прийняття Духа Святого в серце.

« Віруючі люди тримають Христа за дверима, бо Ісус не є центром їхнього життя. »

Тілесні християни по-різному ставляться до свого духовного росту. Одні відчують невдоволення собою, розчарування, безуспішно намагаються змінити своє життя. Інші звикли до свого становища і задоволені ним. Вони говорять: «Ми ж грішники, ми нічого не можемо змінити». Треті сповнені ентузіазму й задоволені, що теоретично знають біблійну істину. Такі віруючі можуть бути активними

в релігійному житті, займати посади в Церкві, звершувати великі діла. Однак таким людям Христос у Матв. 7:22, 23 сказав, що ніколи не знав їх, хоча вони пророкували і робили численні чудеса. Чому? У них ніколи не було справжніх відносин з Христом, вони не пережили досвід посвячення. Ісус не перебував у їхніх серцях через Святого Духа.

Завдяки милості Божій усе можна змінити. Апостол Павло в Посланні до римлян 12:1 закликає нас до посвячення, щоб Бог міг здійснити Свій задум щодо нас. Людина або посвячена, або не посвячена, середини не може бути. Трагічно, коли вона багато років знаходиться в Церкві, але водночас може бути втраченою для вічності. Тілесних християн важко відрізнити від духовних. Життя тілесних християн наповнене «релігійними справами», тому вони не завжди розуміють, що їм не вистачає близьких відносин з Христом, які дарують спасіння. Якщо ми не дозволяємо Спасителю керувати нашим життям, то Він залишається біля дверей і продовжує стукати – рік, два, поки ми не перестанемо чути Його поклики.

У 1 Кор. 3:1-3 Павло використовує частку «ще». «Бо ви ще тілесні», а це означає, що в тілесній людині є шанс стати духовною. Оскільки така людина знаходиться в Церкві, то в неї є можливість усвідомити це та змінитися. Також апостол звертає увагу на відносини між віруючими. Коли між членами Церкви є заздрість, суперечки, розділення, то така поведінка свідчить про те, що ці віруючі не наповнені Святим Духом, діють по плоті, як інші невідроджені люди. Вони чинять, як душевні люди, тільки загорнуті в релігійну обгортку. У Посланні до Юди 19 описані душевні люди, які Духа не мають.

За часів Ісуса фарисеї і садукееї сперечалися між собою. Це означає, що вже тоді були суперечки між ліберальними й консервативними віруючими. Одні шукали найменшої причини для суперечки, а інші ставилися до

багатьох питань легковажно. Проте і ті, й інші були переконані, що правильно тлумачать Святе Письмо і чинять правильно. Ісус сказав, що обидві групи були тілесними, тобто не сповненими Духа Святого. Подібне можливе і сьогодні. **«Що лише людина посіє, те й пожне. Адже хто сіє для свого тіла, – пожне від тіла тління; а хто сіє для Духа, – пожне від Духа вічне життя»** (Гал. 6:7, 8). Тілесна людина водночас хоче йти і за Христом, і за світом, жити і згідно з Божою волею, і по-своєму. Однак це неможливо. Зрештою, людина все бере у свої руки. Хтось сказав: «У моїх грудях живе дві душі. Вони чужі одна одній і прагнуть розділення».

Чи може Бог послати Святого Духа в такій ситуації? **«Просите й не одержуєте, бо не на добро просите»** (Якова 4:3). Якщо Бог відповість на таку молитву, то це тільки зміцнить людську гордість так званого віруючого. Тому в зверненні до Лаодикії він названий теплим.

«Тілесні християни по-різному ставляться до свого духовного росту: одні відчують недовolenня собою, розчарування, безуспішно стараються змінити своє життя. Інші звикли до свого становища і задоволені ним.»

Христос стоїть біля дверей і часто не може увійти, бо Його не запрошують. Віруючі люди тримають Христа за дверима з декількох причин. Одні керуються своїм інтелектом і будують логічні плани свого духовного життя. Інші вважають ціну учнівства дуже високою, вони не хочуть втрачати так багато, як молодий багатий юнак. Треті не проводять з Ісусом достатньо часу наодинці. Тому головна причина теплої стану – Христос не є центром життя віруючих.

В інших сферах такі члени Церкви не є теплими. Вони багато зусиль докладають для професійного розвитку, бізнесу, організації відпочинку. Що говорять нам притча Ісуса про десять дів щодо духовних і тілесних

віруючих? Чи помітна різниця між ними до Приходу Ісуса? Усі знали біблійну істину, у всіх були світильники, усі вийшли зустрічати Нареченого, усі заснули, усі почули заклик і прокинулися, усі взяли світильники, у всіх світильники горіли, однак тільки половина з них помітила, що світильники гаснуть. Світильники нерозумних дів, які горіли зовсім недовго, показують, що в них було недостатньо сили Святого Духа. У цьому була єдина різниця. Коли вони прийшли і хотіли увійти, Ісус сказав: «Я не знаю вас». Вони дуже пізно звернулися за оливою, за Святим Духом. Двері були вже зачинені.

Неможливо побудувати відносини з Богом без Святого Духа. Хто не дозволяє Святому Духу керувати своїм життям, той не може догодити Богові (Римл. 8:8, 9). Тому особисті відносини з Христом можливі тільки через Святого Духа (1 Івана 3:24). Головна відмінність між духовними християнами і тілесними полягає в прийнятті у серце повноти Святого Духа.

Якщо порівняти ранньохристиянську Церкву із сучасною, то бачимо, що ранньохристиянська Церква була наповнена переважно духовними християнами. Саме цей факт був причиною її швидкого й успішного розвитку. У них не було особливих ресурсів, але в них був Святий Дух. У нас є ресурси, але нам не вистачає сили Святого Духа. Невже ми навчилися обходитися без Нього? Невже сьогодні в Церкві перебуває більше тілесних християн? Чи усвідомлюємо ми, що нашою особистою духовною проблемою є недостатня присутність Святого Духа.

Ми не зможемо виконати Божу волю своїми силами. При народженні ми отримуємо життя, але щоб його підтримувати, нам потрібно їсти, пити, рухатися, розвиватися. Те ж відбувається і в духовному житті.

Коли приймаємо хрещення, ми отримуємо Святого Духа, але щоб підтримувати Його перебування у нашому житті, нам необхідно молитися, досліджувати Біблію, служити іншим і духовно зростати. Тому щоденно з вірою нам потрібно просити про мудрість та силу від Святого Духа і посвячувати себе й усі свої таланти Господу. Тоді ми будемо духовними християнами, успішними в служінні Богу. Сьогодні Дух Святий бажає приготувати нас до Другого приходу Ісуса Христа і подій останнього часу...

Володимир Скиба

ОСТАННІХ КАР

«Убогі та бідні шукають води, та нема, язик їхній від прагнення висох, – Я, Господь, і їх вислухаю, Бог Ізраїлів, не лишу їх!»

(Ісаї 41:17).

Коли Христос закінчить Своє посередницьке служіння в Небесній святині, на тих, хто поклоняється звірині й образу її, прийме її знамено, буде вилитий гнів Божий без милості (Об'явл. 14:9, 10). Суди, які спіткають світ перед остаточним звільненням Божого народу, будуть жакливіші й масштабніші, ніж кари, послані на Єгипет перед звільненням Ізраїлю.

Автор книги Об'явлення, описуючи це жакливе покарання, говорить: «...Шкідливі та люті болячки обсіли людей, хто мав знамено звірини й вклонявся її образу. Море стало, мов кров у мерця. І кожна істота жива вмерла в морі». Вода в річках та водних джерелах перетворилася на кров. Жаклива, як і ці болячки, Божа справедливість є повністю виправдана (Об'явл. 16:2-4).

Ці кари не матимуть всесвітнього характеру, інакше мешканці Землі були б цілком винищені. Але це буде найжакливіше з усіх нещасть, будь-коли відомих смертним людям. Усі суди, які відвідували людей перед закінченням часу випробування, були змішані з милістю. Кров Христа заступалася за грішних і захищала їх від повної міри покарання, але під час останнього суду буде вилитий гнів, не змішаний із милістю (Велика боротьба, с. 627-629).

Неможливо уявити досвід Божого народу, що житиме на Землі в той період, коли змішаються явлення небесної слави та гоніння, подібні до пережитих у минулому. Тоді Божі діти ходитимуть у світлі, що виходить від Його престолу. У той час ангели підтримуватимуть постійний зв'язок між Небом і Землею (Лист 119, 1904 р.).

Народ Божий також не буде звільнений від страждань; але... він усе ж таки не буде заглишений на загибель... У той час як нечестиві помиратимуть від голоду й мору, ангели оберігатимуть праведних та піклуватимуться про їхні потреби. Тим, «хто ходить у правді», дарована обітниця: «...Його хліб буде даний йому, вода йому завжди запевнена...» (Ісаї 33:16) (Велика боротьба, с. 629).

ВИ ВПЕВНЕНІ В БОЖІЙ ЛЮБОВІ ДО ВАС?

Готуючись до чергового уроку Суботньої школи, я відкрив посібник і прочитав його заголовок: «Спасіння і кінець часу». Цікаво, що спільного між кінцем часу і спасінням? Коли я побачив, що автор три дні уроку присвячує Божій любові – любові Бога Отця, любові Ісуса Христа і любові Духа Святого, – зовсім розгубився. Кінець часу, спасіння і Божа любов. Що спільного між цими трьома темами? Як вони пов'язані? Заглибившись у дослідження, я відкрив для себе дорожочні істини.

Кінець часу земного життя Ісуса

У Всесвіті точиться Велика боротьба між добром і злом, між Богом та дияволом. Це вселенське протиборство має дві найвищі вершини, дві кульмінаційні точки: Голгофу і Другий прихід Христа. Між цими двома вершинами існує тісний прообразний зв'язок, котрий добре помітний. Те, що відбуватиметься при Другому приході Христа, наприкінці часу, має свої певні паралелі в подіях на Голгофі. Саме на Голгофі ми можемо простежити вражаючий зв'язок між кінцем часу, спасінням і Божою любов'ю.

Кінець часу земного життя Ісуса Христа. Зверніть увагу, як часто Він наголошував: «Ще не прийшов Мій час». Коли Його заарештували, Він промовив: «Прийшов час». Ісус повинен був пройти кінцеві дні земного життя. Його всі думки були зосереджені на тому, щоб пройти кінець переможно.

Разом із Ним кінець часу повинна була пройти Його невеличка Церква. Запрошую вас розглянути, як цей кінець часу пройшли деякі із них.

Учні Ісуса в кінці часу Його життя

Юда. Він був скарбником, у нього була вища освіта серед решти учнів. Якби Юда не дожив до кінця Ісусового часу, наприклад, помер за 10 днів до Пасхи, що ми сьогодні говорили би про нього? Ми були б впевнені, що на одній із 12-ти підвалин Нового Єрусалиму буде написане ім'я Юди. У народі кажуть: «Кінець – ділу вінець», «Не гляди початку, гляди кінця», «Не хвалися, як починаєш, а хвалися, як закінчиш». Лише кінець часу життя Ісуса показав, що Юда втратив спасіння.

Петро. Що показав кінець часу щодо Петра? Він також став зрадником. Якби на Голгофі закінчилося не

лише земне життя Ісуса, а й узагалі життя людства, з Петром сталося б те саме, що і з Юдою. Спасіння він не отримав би. Яке щастя, що тоді ще не був «кінець кінця». Петро отримав другий шанс. Другий шанс отримали й інші 10 апостолів, котрі покинули свого Вчителя. Ось що ми спостерігаємо на Голгофі, першій кульмінаційній вершині Великої боротьби.

Чи віримо ми, що сьогодні стоїмо на другій вершині Великої боротьби? Чи може статися так, що саме ви і я зустрічатимемо Ісуса живими? Події в політичному, релігійному й економічному житті, велике просювання, котре ми спостерігаємо в Церкві, і багато інших чинників – це точне сповнення опису останніх подій у книзі «Велика боротьба». Ми з вами живемо не просто наприкінці часу, а в кінці кінця часу. Сьогодні можемо мати хибну уяву про своє власне спасіння, про спасіння наших ближніх, і лише кінець часу покаже, хто справді буде спасений. Ось чому наше спасіння безпосередньо пов'язане з кінцем часу.

«Хто впевнений у Божій любові та милості до себе, зможе сказати, подібно до Ісуса, подібно до Йова: «Ось Він убиває мене, а я все одно буду сподіватися», «А я знаю, Відкупитель мій живий»».

На першій вершині Петро й інші апостоли отримали другий шанс. У нас з вами на другій вершині другого шансу не існує. Це означає, що сьогодні ми повинні мати гарантію майбутнього власного спасіння. У чому вона полягає? Це ми побачимо в історії Івана.

Секрет перемоги на Голгофі

Іван єдиний із 12-ти учнів був свідком суду над Ісусом в палаці Каяфи,

єдиний із 12-ти стояв під хрестом Ісуса. Там йому Господь доручив Свою матір. Він єдиний, хто отримав би спасіння, якби на Голгофі був кінець кінця часу. Чому Іван вистояв там, де інші впали? Що в Івана було такого, чого не мали інші учні? Яку характерну рису Івана підкреслює Євангеліє? «Учень, котрого любив Ісус». Це неодноразово підкреслюється саме в Євангелії від Івана. Іван пише, що Ісус любив його. Іван був впевнений у любові Ісуса.

Як пов'язані кінець часу, спасіння і любов? У кінці часу спасіння зможуть отримати лише ті, хто впевнений у Божій любові до себе. Ми не сумніваємося в тому, що Бог любить увесь світ. А особисто мене – завжди, яким би я не був? Упевненість у Божій незмінній любові саме до мене – ось секрет перемоги в останній час.

Ця істина підтверджена на Голгофі не просто учнем Христа, а Самим Ісусом. «Ніхто й ніколи не страждав так, як Спаситель, помираючи на хресті! Ангели дивилися на страждання Сина Божого доти, доки в них вистачало сили, але потім вони закрили свої обличчя, щоб не бачити цього жакливого видовища. Христос помирає! Він у відчаї! Він більше не бачить схвальної усмішки Своєї Отця... Він не може подивитися за вота Своєї гробниці, щоб дізнатися, що чекає на Нього. Він не мав абсолютної впевненості, що вийде з могили Переможцем... Найсильніша спокуса повірити, що Отець назавжди залишив Його, вирвала із груди Спасителя пронизливий передсмертний крик: «Боже Мій! Боже Мій! Чому Ти Мене залишив?»... Проте Він знає характер Отця... Його велику любов і покійно віддає Себе в Його руки... Вірю Христос переміг» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 2, с. 210, 211).

Упевненість у Божій любові до Себе стала запорукою перемоги Ісуса. Ця впевненість буде запорукою і нашого спасіння в останній час. Чому впевненість у Божій любові є гарантією нашого спасіння?

Повернімося знову до теми Великої боротьби. Найголовніше питання, довкола котрого точаться баталії, – характер Бога, Божої любові.

Дух пророцтва пише, що найсильнішою спокусою для Ісуса на Голгофі було повірити, що Отець залишив Його назавжди, тобто засумніватися в Божій любові до Себе. Найбільшою спокусою для нас із вами вже сьогодні, в кінці кінця часу, буде те саме: «Бог мене залишив, Бог мене не любить». Сумнів у Божій любові до себе починає схиляти нас на бік диявола у Великій боротьбі. Такою думкою, такими словами ми даємо перевагу ворогу Бога у Великій боротьбі.

Чи сумнівалися ви у Божій любові? Чим ближче ми підходимо до кульмінації Великої боротьби, тим більше ми стикаємося з подібними запитаннями. Нещастя, зради, катастрофи, важкі недуги, смерть найдорожчих людей – нам важко зрозуміти, чому це стається. Де Бог? Де Його любов? Подивіться, як Ісус подолав цю спокусу: Він був упевнений у Божій любові до Себе. Він не бачив обличчя Отця, жоден промінь світла не освітлював темряву, котра огорнула Його, однак Він знав, що Бог Його любить. У Нього були особисті докази цього, тому Він вигукнув: «Отче, в Твої руки віддаю Мого духа!» Це був вигук довіри Божій любові. Це була перемога у Великій боротьбі.

Подібний досвід очікує на нас під час кризи в ніч Якова. «Бог випробує їхню віру й непохитність, упевненість у тому, що Його сила здатна врятувати їх. Сатана намагатиметься викликати в них страх, навіюючи думки про те, що їхнє становище безнадійне, а гріхи надто великі, аби бути прощеними. Вони глибоко усвідомлюватимуть свої недоліки і, згадуючи власне життя, втратять усяку надію. Однак, пам'ятаючи про велику Божу милість... їхня віра не захитається... Вони міцно триматимуться Божої сили» (Патріархи і пророки, с. 202).

Хто впевнений у Божій любові та милості до себе, зможе сказати, подібно до Ісуса, подібно до Йова: **«Ось Він убиває мене, а я все одно буду сподіватися», «А я наю, Відкупитель мій живий»** (Йова 13:15; 19:25).

Як же отримати таку впевненість сьогодні? Як набути дорогоцінної особисті досвіди незмінної Божої любові до себе? Євангеліє змальовує картину, як Іван схилився до грудей Господа, він чув биття Його серця, сповненого Божественної любові. Чим більше й частіше ми перебуватимемо ближче до серця Ісуса, чим міцнішими й довірливішими ставатимуть наші стосунки з Господом, тим більше зростатиме впевненість у Його безмежній любові та милосерді. Це запорука перемоги та спасіння в кінці часу.

Богдан
Стасюк

ВІДЧИНЯЙТЕ СВОЇ ДВЕРІ

**«Не забувайте гостинності,
бо завдяки їй деякі, не
відаючи, гостинно прийняли
ангелів»**

(Євр. 13:2).

Наше співчуття має виходити за межі власного «я», а також за стіни нашого дому й сім'ї. Для тих, хто зробив свій дім благословенням для інших, існують дорогоцінні можливості (Служіння зцілення, с. 354). Ми живемо у світі гріха і спокус, усюди навколо нас гинуть душі, не знаючи Христа, тому Бог хоче, щоб ми працювали для них, використовуючи всі можливості. Якщо у вас приємна родина, запросіть до себе молодих, котрі не мають сім'ї, а також тих, хто потребує допомоги, співчуття, добрих слів, уваги, привітності (Свідчення для Церкви, т. 6, с. 348).

Наші оселі мають стати сховищем для молоді, яка зазнає спокус або стоїть на роздоріжжі. Усякий вплив, усяке враження визначають вибір, від якого залежатиме їхня як теперішня, так і майбутня доля. Зло вабить їх. Осередки зла мають яскравий і привабливий вигляд. Там привітно зустрічають кожного відвідувача. Усюди навколо нас є молодь, яка не має родин, а в інших сім'ях відсутній корисний, облагороджувальний вплив, тому молодь покірно пливе за течією

в напрямку зла... Ці молоді люди мають потребу в тому, аби хтось зі співчуттям простягнув їм руку... Якби ми... запрошували їх до своїх осель, оточуючи атмосферою підтримки й допомоги, багато хто з них із радістю став би на шлях, що провадить до Небес (Служіння зцілення, с. 354, 355).

Час молитви справляє враження на відвідувачів, і навіть один-єдиний візит може сприяти спасінню душі від смерті (Свідчення для Церкви, т. 6, с. 347). Нехай гості побачать, що ми прагнемо чинити волю Христа... Мир і спокій – ось атмосфера справжньої християнської родини. Такий приклад не залишиться без добрих результатів (Християнська родина, с. 450).

Якщо ви відчиняєте свої двері для нужденних і страждаючих братів Христа, то приймаєте невидимих ангелів, а отже, спілкуєтеся з небесними істотами. Вони приносять із собою святую атмосферу радості й миру. Ангели приходять із хвалою на устах, а у відповідь на Небесах лунає чудовий спів. Кожен учинок милосердя відгукнеться там музикою (Христос – надія світу, с. 639).

НЕ ЖАЛУЙТЕСЬ НА ЖИЗНЬ

Слепой бы отдал все, чтоб повидать закат,
Глухой бы отдал все, чтоб музыку услышать,
Немой молитву сам сказать вслух был бы рад,
Расслабленный – мечтой «движение сделать», дишит...

А кто-то где-то есть без рук или без ног,
А кто-то где-то задыхается при вдохе,
А кто-то даже с этим согласиться б смог,
Чтоб смерти не отдать страдальной жизни крохи...

Не жалуйтесь на жизнь и не ропщите,
Во всех Своих деяниях – Бог благ!
Благодарите же Его за все!
Благодарите!

Вера Шредер

ЧИ СПАСЕННИЙ Я?

Кожен щирий християнин час від часу замислюється над питанням: «Чи спасений я?» Іноді про це в нього запитують інші: «А ви спасенні?» Чи можливо дати на це запитання впевнену та однозначну відповідь? Безумовно, але передусім потрібно з'ясувати, що включає в себе поняття «спасіння», і тільки тоді зробити належні висновки.

Дехто запитує: «А від чого мені потрібно спасатися? Я – успішна, забезпечена людина, а про спасіння мають дбати бідні та пригноблені». Проте Господь інакшої думки. Він проголошує, що спасіння потребують усі без винятку люди, зокрема й заможні. Після слів Ісуса: «**Як важко тим, що надіються на багатство, увійти в Царство Боже**», – апостоли з подивом вигукнули: «**Хто ж тоді може спастися?**» (Марка 10:24, 26). За часів Христа юдеї мали специфічні уявлення про спасіння, сформовані під впливом численних традицій і вчень тодішніх богословських шкіл. Одне з таких уявлень ґрунтувалося на тому, що величина матеріальних статків людини є індикатором Божественного благословення, а отже, і критерієм її спасіння.

Не беручи до уваги різноманітні погляди на спасіння серед інших релігій, навіть у християнстві немає однозначної думки щодо цього життєво важливого питання. Що ж включає в себе поняття спасіння згідно зі Святим Письмом.

Біблійне поняття спасіння

Сотеріологія – це богословське вчення про викуплення та спасіння людини. Семантичне поле слова «спасіння» в Старому Завіті об'єднує слова з коренем «яца», що означають простір, свободу від примусу, визволення та викуплення. Образи спасіння та викуплення в ті часи нагадували людям ситуацію, коли найближчий родич сплачував борг за свого ближнього, котрий неспроможний був самотужки звільнитися від цієї заборгованості. Йому та всій сім'ї загрожувало рабство, тому свояк виплачував борг і викупляв рідних із кабали (див. Левит 25:25; євр. «гоель»).

У Новому Завіті слово «сотеріа» використовується 45 разів і означає збереження, безпеку, міцність,

цілісність. Спасіння в духовному значенні – це визволення людини від влади та наслідків гріха.

Послання апостола Павла зробили особливий внесок у сотеріологію. Зокрема в них проголошено, що в глобальному значенні спасіння людей уже звершене: «**...Силою Бога, який нас спас і покликав**» (2 Тим. 1:8); «**Бо ми надією спаслися**» (Римл. 8:24). У цих текстах автор використовує дієслівну форму минулого часу. Це означає, що Бог уже спас нас. Тому спасіння людини залежить насамперед не від того, скільки чи що саме вона робить, а від того, чи готова вона прийняти дар спасіння, котре вже здійснив для неї Бог. Добрі діла мають деякий зв'язок зі спасінням, але вони є наслідком і ознакою спасіння, свідченням і плодом прийняття цієї благодаті, а не причиною. Згідно з Біблією, ми розуміємо, що не досягнемо Царства Божого через добрі діла, але й, не роблячи їх, ми втрачаємо вічність.

Поняття «спасіння» у Святому Письмі складається з кількох етапів.

«**Якщо йдеться про виправдання, то так, я спасений кров'ю Христа! А якщо про спасіння в значенні освячення, то Господь ще продовжує звершувати в мені цей процес.**»

Виправдання

Виправдання як складова спасіння – це також дар. Проте для людей він незвичний, вони за все звикли платити, усе заробляти своєю працею, власними руками. Дехто навіть може обуритися: «Мені не потрібний такий дар! Я ні перед ким не бажаю виправдовуватися! Я незалежний!»

У житті така самостійність гідна похвали, доки людина не потрапляє

в безвихідь. Припустимо, її звинуватили в колосальній розтраті й оголосили вирок: сплатити непомірно високу суму. Тепер вона буде щосили прагнути виправдання, ретельно вишукуючи всі можливі алібі, не хestуючи послугами найкращого адвоката, чи не так?

У духовному сенсі в кожній людині є сильний, досвідчений, кваліфікований обвинувач – сатана, котрий висуває перед Суддею – Богом – найсерйозніші звинувачення проти неї. Обійтися без Небесного Адвоката просто неможливо, оскільки без Нього нікому не вдасться виправдатися (див. Ісаї 53:11).

Виправдання і добрі діла. Якщо людина представить перед Небесним судом цілу низку добрих діл, чи достатньо їх для виправдання? Ніколи! Бо навіть один гріх перекреслює все зроблене добро (див. Екл. 10:1).

Євангеліє проголошує: оскільки виправдатися людині самотужки неможливо, вона отримує виправдання як подарунок (Римл. 3:24). Людині залишається лише вірою прийняти цей Божий дар.

Виправдання і діла Закону.

(Римл. 3:20). Наше самовиправдання Законом гіпотетично можливе. Аби виправдатися Законом, необхідно: по-перше, розплатитися за гріх власною смертю, причому другою, якою помруть нерозкаяні грішники наприкінці історії гріховної Землі (Об'явл. 2:11; 20:14); по-друге, воскресити самого себе з мертвих; по-третє, після воскресіння надалі щоденно жити безгрішним життям.

Якщо ці три умови ми спроможні виконати, тоді будемо чистими перед Законом. Утім, ми розуміємо, що це неможливо. Ось чому нам необхідний Спаситель (Матв. 1:21; Євр. 2:9).

Виправдання і скасування Закону.

Видатний російський письменник Ф. Достоевський справедливо зауважив: «Не карайте, а виправдайте,

однак назвіть зло злом». Сутність виправдання – це звільнення від провини та осуду. Саме цей баланс між милістю та справедливістю було витримано в жертві Христа. Багатьом християнам здається, що Божий Закон був прибитий до хреста. Однак виправдання змінює нам вирок, якого зазнав Христос, але не знищує порушений Закон.

Скасування Закону робить виправдання непотрібним: навіщо виправдовувати людину в звинуваченні, яке висуває вже не чинний Закон? Як Христос може виправдовувати людину від звинувачення того Закону, якого Сам, як деякі стверджують, прибив до хреста? Про яке прощення в Новому Завіті може йтися, якщо Закон був скасований? Як можна грішника вибачити за те, у чому він не винен, оскільки Закон відмінено? Абсурд, чи не так? Навіщо Христові платити ціну власного життя за порушення того Закону, котрий Він Сам згодом змінить або скасує повністю?

Новий Завіт говорить про спасіння від гріха, бо саме гріх зумовлює необхідність виправдання. Усуньте Закон – і не стане гріха. Коли ж немає гріха, то навіщо Христове виправдання? Немає виправдання – не потрібне й викуплення через жертву Христа, і Сам Спаситель у такому разі не потрібний. Ви бачите, як далеко сягає така, як багатьом здається, незначна ідея – скасування Божого Закону? Погодившись із нею, можна відкрити дорогу до безкарного гріха й знецінення не лише викуплення та виправдання, а й значущості Голгофської жертви.

На підставі Святого Письма ми стверджуємо, що виправдання по вірі не усуває Закон, а навпаки, підносить його й робить непорушним (Римл. 3:31).

Виправдання в Старому Завіті.

У Новому Завіті першою умовою спасіння є виправдання по вірі. Можливо, у Старому Завіті люди виправдовувалися ділами? Ні! У книзі Йова уже порушувалося питання виправдання людини перед Богом (Йова 25:4). Йов стверджує, що власної праведності недостатньо, аби бути чистим перед Богом.

Пізніше Господь уклав заповіт зі Своім народом на горі Синай. Навіть цей заповіт, у котрому деякі дослідники вбачають лише ознаки законництва, є прямою вказівкою на праведність, що походить з віри. Слова, що стоять на початку заповідей, свідчать про те, що спочатку Бог спасає, а тоді вже спасених Його благодаттю запрошує прийняти умови завіту – Божий Закон. Той самий порядок простежується й у служінні Ісуса Христа в Новому Завіті.

Лейтмотив Синайського завіту – любов (П. Зак. 7:7, 8). Бог очікує від людини відгуку на запропоновану любов, і ним може бути лише любов у відповідь (П. Зак. 6:5).

Призначення окреслених у Старому Завіті умов завіту полягало в тому, аби через дотримання їх учасники укладеної угоди й надалі зберігали взаємовідносини любові та щастя зі своїм Господом (Левит 18:5).

Виправдання – необхідна умова спасіння, проте недостатня. Деякі християни зосереджують увагу лише на виправданні. Так виникає теологічний перекик.

«**Якщо мається на увазі спасіння в значенні прославлення, то я ще не спасений. Христос спасе мене, коли повернеться за Своїми й назавжди знищить усі наслідки гріха!**»

Освячення

Апостол Павло пише: «**Отж, мої любі... зі страхом і тремтінням звершуйте своє спасіння**» (Филп. 2:12). Грецьке дієслово «катергадзомай» – звершуйте – вжите тут у теперішньому часі. Коли людина дозволяє Господу виправдати її, простити й очистити її серце, на цьому спасіння не завершується, далі починається процес освячення. У житті справжніх християн він відбувається щоденно. Апостол Павло називає освячення новим життям (Римл. 6:4). Петро порівнює його зі зростанням (1 Петра 2:2).

Коли християнин щодня приділяє час молитві та дослідженню Біблії (2 Тим. 3:15), коли він духовним зором споглядає красу досконалості свого Господа, Дух Святий особливо впливає на його свідомість, перетворюючи людину на образ її Спасителя (2 Кор. 3:18). Ось чому дієслова, які вказують на процес спасіння, вживаються в багатьох новозавітних текстах у теперішньому часі – дія триває (1 Кор. 1:18; Филп. 2:12).

Освячення як смерть для гріха.

Освячення християнина – це його особистий дозвіл Богові умертвляти

в ньому гріховну природу (Римл. 6:2, Гал. 2:19). Освячення – смерть для гріха, щоденне помирання для нього. У Новому Завіті йдеться про смерть людини для будь-якого гріха. Не Закон помер, а християнин помер для гріха, а тому й для Закону. У Христі він здобуває силу для щоденного переможного життя. Тому Господь виправдовує його не для того, аби він міг далі порушувати Божий Закон, живучи в гріхові, а щоб він, як зазначає апостол Петро, жив для праведності (1 Петра 2:24). Освячене життя – праведність – є плодом і видимою ознакою спасіння.

Прославлення

У процесі спасіння людина тісно співпрацює з Богом: Він пропонує їй дар виправдання жертвою Ісуса Христа, а вона вірою приймає цей дар. Господь посилає людині силу Святого Духа для освяченого життя та перетворення, а вона через єднання із цією силою в молитві та дослідженні Святого Письма здобуває перемогу над гріхом та вадами свого характеру. Кінцевий етап процесу спасіння належить лише Всевишньому (Євр. 9:28).

У Святому Письмі міститься ціла низка текстів щодо цієї теми. До речі, дієслово «спасати» вжите в них теж у майбутньому часі: «**Хто витримає до кінця, той спасеться**» (Матв. 10:22, див. 1 Івана 3:2, Римл. 5:9, 10). Ужите тут дієслово *спасемося* стоїть у майбутньому часі й буквально перекладається «будемо спасенні».

Яка це буде славна мить, коли гріх і всі його наслідки: смерть, хвороби, лихоліття, нещастя – зникнуть назавжди. Уявити велич цього дивовижного моменту в усій повноті не спроможні навіть найталановитіші фантасти та мрійники. Я не бажаю бути лише спостерігачем цих подій, а його учасником, переможцем у Христі, а ви?

Чи спасенні ви?

Не існує однозначної відповіді на це запитання. Якщо йдеться про виправдання, то так, я спасений кров'ю Христа! А якщо про спасіння в значенні освячення, то Господь ще продовжує звершувати в мені цей процес (див. 1 Кор. 15:31). Якщо мається на увазі спасіння в значенні прославлення, то я ще не спасений. Христос спасе мене, коли повернеться за Своїми й назавжди знищить усі наслідки гріха!

Ігор
Корешук

Велика третя Особа Божества

Одного разу видатний географ запросив свого друга-пастора: «Ходімо, я покажу вам найбільшу на землі невикористану силу», – і повів його до Ніагарського водоспаду. Задумливо дивлячись на пінний стовп води заввишки в декілька десятиповерхових будинків, який із гуркотом падав донизу, так що на кілька кілометрів навкруги був туман від бризок, пастор сказав: «Ні, це не вона. Найбільша у світі невикористана сила – це Дух Святий».

Гарна ілюстрація, але, на жаль, деякі християни образну мову цього порівняння сприймають буквально: вони вважають Святого Духа лише силою, подібною до сили електричного струму або води Ніагарського водоспаду. Хто ж Він – Дух Святий? Просто сила, що позначається у фізиці літерою F і вимірюється кілограмами, амперами чи виражається астрономічними цифрами? Чи це Особа, Котра володіє всемогутньою силою, що не підлягає жодному вимірюванню?

Особистість Святого Духа

Святе Письмо жодного разу не називає Святого Духа силою. Проте Бог названий силою. «Бог мій – моя сила» (Ісаї 49:5); «О, Господи, сило моя» (Єрем. 16:19); «Бог Господь – моя сила» (Авак. 3:19). Очевидно, Господь передбачав збентеження людського розуму щодо цього питання. Як бути з такими біблійними текстами, як: «Дух Святий зійде на тебе, і сила Всевишнього тебе огорне» (Луки 1:35); «Але ви приймете силу, коли Святий Дух зійде на вас» (Дії 1:8)? Ці вірші говорять про те, що люди отримують силу при злитті на них Святого Духа, проте жодним чином не ідентифікують, не ототожнюють Святого Духа із силою. Святе Письмо містить прямі переконливі докази, що Святий Дух – це Особа.

Лексичні докази

У давньогрецькій мові середній рід іменників з артиклем *то* переважно стосується неживих предметів. Проте і слово *пнеума*, тобто «дух», – іменник середнього роду. Унікальний метод використовує Іван, щоб у його читачів не склалася хибна думка щодо природи Святого Духа. Він навмисно порушує правила граматики. Іван у цьому випадку використовує давній лексичний прийом Старого Завіту. До такого прийому часто вдавався Мойсей, передаючи ідею множинності поняття «Бог». У Новому Завіті подібна тенденція простежується і в Матвія, про що ми поговоримо нижче.

Вказівний займенник *той*, який замінює іменник *пнеума*, він ставить у чоловічому роді. У його Євангелії ми читаємо: «Коли ж прийде Він [чоловічий рід – дав.-гр. *той*], Дух [середній рід]

істини... Він [чоловічий рід – дав.-гр. *той*] Мене прославить» (Івана 16:13, 14).

Апостол Іван спеціально використав граматичну неузгодженість родів, додаючи до іменника середнього роду займенник чоловічого роду, аби підкреслити: Дух Святий – це не нежива субстанція, а Особистість.

Як переконатися в цьому людини, котра не знає давньогрецької мови? Святе Письмо надає інші вагомі докази щодо Особистості Святого Духа. Поширене в сучасній мові слово «особа» в Біблії відсутнє. Слава Премудрому Авторів: Святе Письмо рясніє ознаками, які визначають Святого Духа як Особу.

Ознаки особистості

Які ж ознаки характеризують особистість? Кожна нормально розвинута особа володіє наступними особистісними характеристиками: інтелектом, совістю, волею, почуттями, а також має ім'я. Святе Письмо свідчить про наявність цих характеристик у Духа Святого

Наявність інтелекту, або розуму, визначається насамперед мисленням. «А Той, Хто досліджує серця, знає, яка думка Духа, бо з волі Божої заступається за святих» (Римл. 8:27). Думку можна висловити, тому наступна ознака розуму – здатність передавати думки, тобто говорити. «Коли ж прийде Він, Дух істини, то... не від Себе буде говорити, але що почує, те й говоритиме» (Івана 16:13); «Як Петро роздумував над видінням, сказав йому Дух... Встань... іди з ними, бо це Я їх послав!» (Дії 10:19, 20). Ознакою високорозвинутого розуму є здатність навчати. «А Утішитель – Дух Святий... Той вас навчить усього» (Івана 14:26); «Бо Святий Дух навчить вас саме в ту мить, що треба сказати» (Луки 12:12). Найвищою інтелектуальною здатністю, названою А. Екзопері найвищою цінністю особистості, вважається здатність спілкуватися. «Благодать Господа Ісуса Христа, любов Бога і спільність Святого Духа – з усіма вами» (2 Кор. 13:13). Грецьке слово *койнонія*, перекладене як «спільність», означає *глибокі, гармонійні стосунки, співчуття, співдружність, спілкування*. Хіба сила, подібна до сили Ніагарського водоспаду, здатна мати *койнонія*? Лише Особистість, причому

глибока, багата, обдарована, стоїть за цим висловом.

Совість – це психологічна здатність особи, однією із функцій котрої є визначення добра і зла, істини й оман, праведності та гріха. Те, що для одних є гріхом, для інших – добро й істина. Те, що одні називають світлом, інші вважають темрявою. На превеликий жаль, у кожного своя совість. Де ж правдиві, об'єктивні критерії добра та зла? Хто направить «магнітну стрілку» совісті людини до істинного полюса? Хто нам покаже, що насправді праведне, а що грішне? «Прийшовши, Він [Дух Святий, Утішитель] обвинуватити світ за гріх, за праведність і за суд» (Івана 16:8). Воістину, Дух Святий – Совість світу. Він звертається до кожної людини, тихо, але неухильно свідкуючи: це добре, а це погано.

Біблійні мужі узгоджували свою совість із цим голосом: «Свідчить мені моя совість у Дусі Святому», – говорить апостол Павло в Римл. 9:1. Найвеличніша моральна сила у Всесвіті може належати лише найвидатнішій Особі. Позбавити світ цієї Особи, сказати, що вона – не особа, означає позбавити світ моральності, що ми і спостерігаємо сьогодні.

Вина за сплеск аморальності та злочинності сьогодні лежить не лише на сучасних університетах, де викладається теорія еволюції, але й на релігійних лідерах, котрі прибивають Божий моральний Закон до хреста і дискредитують Учителя моральності й Істини – Духа Святого.

Воля Духа Святого. Винятковою характеристикою особистості є воля з її головною функцією – зробити вибір і прийняти рішення. Ось що говорить Святе Письмо про волю Святого Духа (цей текст ближчий до оригіналу в перекладі Огієнка): «Бо зволилось [від слова «воля»] Духові Святому» (Дії 15:28). Сильна особистість володіє незалежною волею, тобто вона вільна у своєму виборі й незалежна у рішенні. Саме такою є воля Святого Духа: «А все це робить один і той же Дух, даючи окремо кожному, як хоче» (1 Кор. 12:11). Грецьке слово *булетай*, перекладене українським «хоче», походить від *буле*, що означає – «рішення, воля». У Своїх діях Дух Святий керується тільки Своїм рішенням, Своєю волею. Він – незалежна й сильна Особистість.

Про глибину і яскравість особистості свідчать її почуття. На які почуття Святого Духа вказує Біблія. Любов: «Благаю вас, брати, нашим Господом Ісусом Христом [в оригіналі “через Господа”] і любов’ю Духа [в оригіналі “через любов Духа”]» (Римл. 15:30). Свята ревність, яка не допускає, аби серце людини належало ще комусь, окрім Святого Духа: «Хіба ви не знаєте, що любов до світу – це ворожнеча проти Бога? Бо хто хоче дружити зі світом, той стає ворогом Божим. Чи ви думаєте, що Писання даремно каже: “Прагне до задрощів той дух, що оселився в нас”» (Якова 4:5). Тут зустрічаємо вислів «прагне до задрощів», а в оригіналі це «сильне бажання, сильна туга за кимось, любов». Чи можна після таких висловів сумніватися, що Святий Дух – це дуже чутлива Особа? «І не засмучуйте Святого Божого Духа» (Ефес. 4:30). В оригіналі *ме лопейте* – «не завдавайте суму, жалю».

Ім’я Святого Духа. Особа завжди має ім’я. Біблійне ім’я – це не просто милозвучне слово, воно відображає характер його власника. Зверніть увагу, яке унікальне ім’я Христос дав Святому Духові: Утішитель (див. Івана 14:16, 26; 15:26). *Параклетос* – означає Заступник, Посередник, Помічник, Наставник. Його заступництво – це «невимовні зітхання» (Римл. 8:26). Він засмучується та вболіває, тужить і любить, кличе до добра і праведності, рішучий і вольовий, мислячий і навчаючий, має глибокі стосунки. Неже усе це стосується безликої сили? Мимоволі погодишся з біблійними словами: «Затовстіло бо серце людей цих, тяжко чують на вуха вони, і зажмурили очі свої, щоб якось не побачити очима, і не почути вухами, і не зрозуміти їм серцем, і не навернутись, щоб Я їх уздоровив!» (Дії. 28:27). Лише навмисним, свідомим закриванням очей на істину можна пояснити відкидання Святого Духа як Особи. Проте корені цієї проблеми сягають глибше людської впертості, вони опускаються до найбільшого обманщика – диявола. Це йому вигідно позбавити світ Бога

Сина, Котрий постраждав на хресті, звершуючи викуплення, а тому Єдиного, Котрим «належить нам спастися». Сатані зручно позбавити світ Особи Святого Духа, Котрий веде грішника до Спасителя – Бога Сина.

Дух пророцтва про Особу Святого Духа

«Ось три Особи Небесної Трійці. Іменем цих трьох великих Сил [підкресливо в цій цитаті поєднання понять Особа і сила] – Отця, Сина і Святого Духа – кожен, хто приймає Христа живою вірою, охреститься... Вічні Небесні Особистості Трійці – Бог, Христос і Святий Дух... допомагали їм [апостолам] у роботі... Необхідно усвідомити, що Святий Дух, Котрий є такою самою Особистістю, як і Бог, проходив по цих землях... Святий Дух є самосущою Особистістю, бо Він несе свідоцтво разом із нашими духами, що ми є дітьми Божими... Святий Дух є Особистістю, інакше Він не міг би свідкувати духові нашому і разом із духом нашими, що ми – діти Божі» (Евангелізм, с. 615-617). «Гріху можна чинити опір і протистояти лише завдяки могутньому впливу третьої Особи Божества, Духові Святому, Котра виявляє Себе не у видозміненій енергії, але у всій повноті Божественної сили, що очищує серце» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 671). Дух Святий – це сильна Божественна Особистість.

Особистість Божественного порядку

Про Божественність Духа Святого Святе Письмо свідчить так само однозначно і незаперечно, як і про Його Особистість. Неодноразово Слово Боже називає цю Особу Богом. Наприклад: «Петро сказав: Ананію, як це так, що сатана наповнив твоє серце, щоб обдурити Святого Духа?.. Ти ж сказав неправду... Богові!» (Дії 5:3, 4); «Хіба не знаєте, що ви храм Божий [ідеться про людське тіло]. Хіба ви не знаєте, що ваші тіла – то храм Святого Духа?» (1 Кор. 3:16; 6:19). Порів-

нявши паралельні тексти Старого і Нового Завітів, виявляємо, що Дух Святий носить ім’я Бога – ЯХВЕ.

Щоб показати, що Дух Святий – Особа, рівна двом іншим Особам Трійці, новозавітні автори іноді використовували традиційний біблійний лексичний метод – навмисне порушення граматики. Євангеліст Матвій пише: «Отож, навчіть усі народи, хрестячи їх в ім’я Отця, і Сина, і Святого Духа» (Матв. 28:19). У грецькій мові при переліку кількох осіб не може стояти узагальнення в однині. Правильно було б сказати: «Хрестячи їх в Імена Отця, і Сина, і Святого Духа». Матвій, як і Іван, допускає навмисне порушення, аби підкреслити, що ім’я в усіх трьох Осіб Божества – одне, спільне. Апостол Матвій відомий своєю грамотністю, пунктуальністю та педантичністю, тому не можна сказати, що він неосвічений.

Апостол Павло використовує подібний метод, згадуючи усі три Особи як рівні: «Благодать Господа Ісуса Христа, любов Бога і спільність Святого Духа – з усіма вами» (2 Кор. 13:13). Можливо, Дух Святий нижчий за інші Особи Божества, якщо згадується в цьому списку останнім? Щоб не склалося таке враження, апостол Павло подає ще два списки, де Дух згадується першим: «Дари є різноманітні, а Дух той самий. І служіння різноманітні, а Господь той самий. І дії різноманітні, а Бог той самий...» (1 Кор. 12:4-6). «Одне тіло і один Дух... Один Господь... один Бог і Отець усіх...» (Ефес. 4:4-6).

Виняткові властивості Бога Святого Духа

Унікальними, неперевершеними, притаманними лише Богові, є наступні властивості: всезнання, повсюдність, вічність. «Дух досліджує усе, навіть глибини Божі... Божого ніхто не пізнав, хіба тільки Дух Божий» (1 Кор. 2:10, 11). Контекст цього уривка свідчить, що мова йде саме про Святого Духа. Тільки Божественне всезнання дозволяє Святому Духові володіти досконалим знанням

майбутнього: «Коли ж прийде Він, Дух істини... сповістить вам, що має наступити» (Івана 16:13). Свідчення про Його повсюдність: «Куди я від Духа Твого піду?... Якщо я на небо зійду – то Ти там, або постелюся в шеолі – ось Ти!» (Псал. 139:7, 8). Дух Святий перебуває вічно: «...Дасть вам іншого Утішителя, щоб навіки перебував з вами, – Духа Істини» (Івана 14:16, 17). ►

Текст Нового Завіту	Цитата Нового Завіту	Про Кого йдеться	Текст Старого Завіту	Цитата Старого Завіту	Про кого йдеться	Рівність
Дії 28:25-27; Івана 12:37	Дух Святий прорік отцям нашим через пророка Ісаю: «Піди до народу»...	Святий Дух	Ісаї 6:8, 9	«І почув я голос ЯХВЕ... А Він проказав: «Іди і скажи народу»...	ЯХВЕ	Дух Святий = ЯХВЕ
Євр. 3:7-11	Каже Дух Святий: «Сьогодні, як голос Його почуєте...»	Святий Дух	Псал. 94:6-8, 11	«ЯХВЕ. Він наш Елогім. Сьогодні коли голос Його почуєте...»	ЯХВЕ	Дух Святий = ЯХВЕ
Євр. 10:15-17	Свідчить Дух Святий: «Оце Заповіт, що по цих днях»	Святий Дух	Єрем. 31:31-34	Ось дні настать, говорить ЯХВЕ»	ЯХВЕ	Дух Святий = ЯХВЕ

► Особливі дії, притаманні винятково Богові, звершує і Дух Святий. Він творить: «Дух Божий творив мене» (Йова 33:4). Він воскресить в день першого воскресіння: «Оживить і ваші мертві тіла тим самим Духом, що живе у вас» (Римл. 8:11). Дух відроджує: «Коли хто не народиться згорі... коли хто не народиться від води й Духа, не може увійти до Божого Царства!» (Івана 3:3, 5).

Найсильнішим аргументом на захист Божественної природи Святого Духа є той факт, що Він носить особливе Ім'я, котре носить і Бог Отець, і Бог Син, – це Яхве. Пропонуємо порівняльну таблицю груп текстів Нового та Старого Завітів, у котрих Дух Святий представлений з Іменем Яхве. (*Див. таблицю на с. 13*)

«Святий Дух повинен бути саме Божественною Особистістю, інакше Він не міг би знати таємниці, сховані в розумі Бога. «Хто бо з людей знає речі людські, окрім людського духа, що в нім проживає? Так само не знає ніхто й речей Божих, окрім Духа Божого» (1 Кор. 2:11)... Князя сил зла може приборкати тільки сила Бога у третій Особі Божества, тобто у Святому Дусі... Ми повинні співпрацювати із трьома найвищими Силами Небесними – з Отцем, Сином і Святим Духом; і ці Сили будуть діяти через нас, роблячи нас співпрацівниками з Богом» (Євангелізм, с. 617).

Доктрина про Святого Духа – не відсторонена ідея. Вона справляє радикальний вплив на життя людини. Від її правильного розуміння і прийняття залежить наша теперішня і вічна доля. «Яким би тяжким не був гріх, якщо душа кається і вірує, то провина змивається кров'ю Христа. Та хто відкидає Святого Духа, опиняється в такому становищі, коли вже не може покаятися й увірувати... Коли люди свідомо відкидають Духа і заявляють, що Він від сатани, тоді позбавляють себе можливості спілкування з Богом. Коли Дух остаточно людиною відкидається, Бог уже нічого не може зробити для такої душі» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 322, 323).

Торкаючись таємниці третьої Особи Божества, не забудьмо знати взуття з ніг наших, бо земля, на яку ми ступаємо, свята.

Ольга
Стасюк

ПРИНЦИПЫ, КОТОРЫЕ ИЗМЕНЯТ ВАШУ ЖИЗНЬ

Все физическое в этом мире существует как следствие того, что происходит в мире духовном. Хотите быть успешной, гармоничной личностью? Хотите видеть перемены в жизни? Тогда соблюдайте эти принципы.

ЗАКОН СЕЯНИЯ И ЖАТВЫ

«Не обманывайтесь: Бог поругаем не бывает. Что посеет человек, то и пожнет» (Гал. 6:7). Это один из самых важных и главных духовных законов. Он также известен как «закон причины и следствия». Что бы мы ни сделали или ни сказали, то непременно к нам вернется. Если вы постоянно сеете негатив, – по отношению к людям, самому себе, к жизни, – ожидайте такого же урожая. Но если вы хотите счастья, мира и любви, то несите это в окружающий мир. И вы обязательно пожнете. Выросший плод всегда больше по размерам, чем посеянное семечко. Подарив кому-то улыбку, вы получите хорошее настроение на целый день. Если вы пожертвуете кому-либо деньги, Бог восполнит вашу нужду. Следите за тем, какие семена вы сеете.

ЗАКОН СОЗИДАНИЯ

«И сотворил Бог человека по образу Своему, по образу Божию» (Быт. 1:27). Бог – Творец людей. В каждого человека Он вложил способность творить. Сначала вы создаете что-то в мыслях, а потом это переходит в физический мир. Вы придумываете нечто, вынашиваете идею и воплощаете ее в реальность. Очень важно следить за тем, о чем вы думаете. По научным подсчетам, в течение дня в голове человека пронесется около 10 000 мыслей. Какие из них вы используете для созидания и творчества – создания чего-то полезного для себя и других? Или вы постоянно прокручиваете в голове негатив и удивляетесь, почему в вашей жизни одни провалы? Думайте о Боге, мыслите позитивно, создайте с Ним свое мышление и получайте прекрасную реальность.

ЗАКОН СМЕРЕНИЯ

«Бог гордым противится, а смиренным дает благодать» (Иак. 4:6). Иногда, чтобы двигаться дальше, нужно смириться и успокоиться. Часто лишь в покое можно найти правильное решение и направление для дальнейшего пути. В погоне за какой-либо целью мы отдаем самих себя, боремся, идем напролом, но в итоге стораем физически и эмоционально, не достигнув даже сотой доли желаемого. Невозможно достичь всего и всегда. Это признак гордыни и тщеславия. Смириться с тем, что вы не всемогущи, и получите благодать свыше для своей жизни.

ЗАКОН БЛАГОДАРЕНИЯ

«За все благодарите: ибо такова о вас воля Божия во Христе Иисусе» (1 Фес. 5:18). Вы проснулись сегодня утром? Благодарите! У вас есть крыша над головой и еда? Это прекрасно! У вас достаточно денег и

ваши мечты сбываются? Отлично! Но даже если что-то пошло не так, найдите то, за что вы можете быть благодарными. Учитесь находить счастье в мелочах. Это поддержит вас в трудные времена и поможет пережить их с минимальными потерями нервов.

ЗАКОН ЛЮБВИ

«Любите врагов ваших, благословляйте проклинающих вас, благотворите ненавидящим вас и молитесь за обижающих вас и гонящих вас» (Мф. 5:44). Вы не представляете, какие происходят чудеса, когда мы искренне стараемся дарить добро тем, кто этого не заслуживает. Одна женщина рассказала, как несколько лет назад ее сотрудник ни с того ни с сего начал агрессивно себя вести по отношению к ней. «Было очень неприятно и обидно, – говорила она, – учитывая то, что никаких видимых причин для такого отношения не было. Но я как человек, живущий по Божьим принципам, просто начала за него молиться, прося у Бога для него всего самого лучшего и замечательного. Моему удивлению не было предела, когда через пару дней этот человек подошел ко мне и при всех сотрудниках извинился за свое поведение. Для всех это было как гром среди ясного неба. Но я понимала, почему так произошло». Не копите в себе злость, отдавайте ее Богу.

ЗАКОН ПРОЩЕНИЯ

«Прощайте, и прощены будете» (Лк. 6:37). Прощая кого-то, кто вас обидел или ранил, вы сбрасываете груз, мешающий вам двигаться дальше и быть счастливыми. Некто сказал: «Непрощение подобно тому, что ты выпил стакан яда и ждешь, пока умрет твой соперник». Кому хуже: вам или тому, кого вы не можете простить? Бывает такое, что вы держите на человека обиду, а он вообще не подозревает об этом, живя себе счастливой жизнью. Простите и живите счастливо и свободно!

ЗАКОН ВЕРЫ

«Вера же есть осуществление ожидаемого и уверенность в невидимом» (Евр. 11:1). То, чего вы ожидаете, – вы в это верите. То, в чем вы уверены, даже еще не видя этого, – вы также в это верите. Ожидайте хорошего. Будьте уверены, что все будет хорошо и получайте это «хорошо» в своей жизни.

Доверяйте Богу, и ваша жизнь изменится к лучшему. Живите по духовным законам, которые заповедал Бог, обретайте Его чудеса и изобильные благословения. Пусть в вашей душе царит мир, а в вашем доме – Его благодать!

САМОЕ ОХРАНЯЕМОЕ МЕСТО

На сайте BBC NEWS была размещена статья («Автомобильная стоянка входит в первую десятку объектов безопасности»), в которой говорилось о самых безопасных местах в мире.

В топ-10 вошли военно-морские базы (например, Air Force One – база, откуда делает свои вылеты президент США), бункера-убежища для лидеров государств, банк-хранилище (Fort Knox, США, с массивной дверью весом 25 тонн), суперсовременная тюрьма (США, штат Колорадо). Согласно проведенным исследованиям, самым безопасным местом в мире является многоэтажная парковка, расположенная в самом сердце Англии. В это десятиэтажное здание помещается всего 440 автомобилей. Удивительная парковка буквально напичкана суперсовременной аппаратурой, камерами, сенсорами и датчиками. Все это вместе с прекрасно обученным персоналом обеспечило наивысшую безопасность (за последние 10 лет не зафиксировано ни одной попытки вандализма или воровства).

Как ни парадоксально, человек практически равнодушен к самому жизненно важному объекту – своему мозгу. Человечество тратит миллиарды долларов на сигнализацию и охрану, но практически ничего не делает, чтобы уберечь самое ценное в жизни. Наоборот, мы даже поощряем посягательства на то, где находится средоточие жизни. Царь Соломон, вдохновленный Господом, некогда сказал: **«Больше всего хранимого храни сердце твое; потому что из него источники жизни»** (Прит. 4:23).

Сердцем в древние времена люди считали место, откуда исходят мысли, желания и чувства. Сердце, то есть мозг, – это место, предназначенное для Бога. Именно там живет наш внутренний человек и совершаются наше спасение и освобождение. За наш разум идет великая борьба между силами добра и зла. Человек может жить без почки, легкого, руки и глаза, но не может существовать без сердца (мозга).

В этой великой битве Бог настоятельно рекомендует нам более всего хранить наш разум. Он вверил под нашу личную ответственность то, что является источником жизни и здоровья. Необходимо ежедневно прилагать усилия для охраны нашего сердца. Это важное дело невозможно поручить кому-либо другому.

Соломон открывает нам те пути, через которые враг души человеческой пора-

жает мозг человека и делает его своим рабом: **«Отвергни от себя лживость уст, и лукавство языка удали от себя. Глаза твои пусть прямо смотрят, и ресницы твои да направлены будут прямо перед тобою. Обдумай стезю для ноги твоей, и все пути твои да будут тверды. Не уклоняйся ни направо, ни налево; удали ногу твою от зла. Сын мой! внимай мудрости моей и приклони ухо твое к разуму моему, чтобы соблюсти рассудительность, и чтобы уста твои сохранили знание»** (Прит. 4:24–5:2).

Наша речь оказывает влияние на наше сердце. Неконтролируемые, грязные, лживые, гнилые, развратные слова загрязняют источник жизни человека, отвращают его сознание и сеют грех. **«Как вы можете говорить доброе, будучи злы? Ибо от избытка сердца говорят уста. Добрый человек из доброго сокровища выносит доброе; а злой человек из злого сокровища выносит злое. Говорю же вам, что за всякое праздное слово, какое скажут люди, дадут они ответ в день суда: ибо от слов своих оправдаешься, и от слов своих осудишься»** (Мф. 12:34–37).

«Отвергни от себя лживость уст, и лукавство языка удали от себя. Глаза твои пусть прямо смотрят, и ресницы твои да направлены будут прямо перед тобою. Обдумай стезю для ноги твоей, и все пути твои да будут тверды. Не уклоняйся ни направо, ни налево; удали ногу твою от зла...» (Прит. 4:24–5:2).

Соломон также просит нас следить за глазами. 80 % воспринимаемой нами информации мы воспринимаем зрительно и только 11 % – с помощью слуха. Похотливый, завистливый и грязный взгляд очерняет душу и ведет к греху (Мф. 6:22, 23).

Соломон просит нас обращать внимание на наши поступки и действия. Планируй, куда идти; думай, что делаешь; помни о последствиях, когда выбираешь. Каждое действие будет иметь свои последствия.

Мы должны быть внимательны к тому, что мы слушаем. Все, что мы слышим, откладывается в нашем подсознании, и это будет оказывать влияние на наши мысли, поступки и характер.

Много столетий назад один китайский император, желая защитить страну от набегов врагов, решил построить огромную стену. Протяженность этой стены составляла тысячи километров, и она была настолько широкой, что по ней могли проехать колесницы. За первые сто лет после создания этого чуда чужеземцы трижды вторгались в страну. Стена была совершенно бесполезной, если подкупленный стражник пропускал врага.

Противник души человеческой, главный идеолог любой зависимости использует сегодня подобную тактику. Когда нельзя овладеть душой с помощью силы, он применяет хитрость, коварство и обман. Через «подкуп» враг проникает к источнику жизни и овладевает разумом человека. Массовая промывка мозгов, гипноз, наркотики помогают подчинить целые народы без единого выстрела или взрыва. Подкупить разум – значит повлиять на способность принимать решения. Вы – стражник. Никогда и ни при каких условиях не принимайте подкуп от неприятеля. **«Больше всего хранимого храни сердце твое; потому что из него источники жизни»** (Прит. 4:23).

Охраняйте свое сердце! Не впускайте внутрь то, что разрушает жизнь и порабощает душу. Открывайте двери лишь для доброго и светлого, что укрепляет вас и освобождает от зависимости.

Но даже если в прошлом враг смог проникнуть в ваше сердце, сегодня у вас есть надежда. Наша надежда – в могущественном Избавителе. Только Ему под силу освободить пленника и дать свободу рабу. Силой Своего присутствия и Слова Божьего Наш Спаситель может очистить источники жизни, просветить разум и вернуть здоровье больному сердцу. Победа – только в Нем!

Леонид
Рутковский

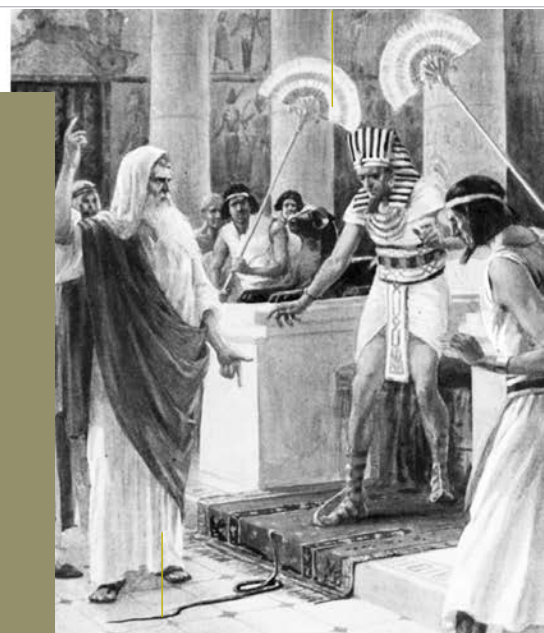
ВОПРОС/ОТВЕТ

Моисей изначально намеревался вывести народ из Египта навсегда. Почему же Моисей говорит фараону неправду?

«После сего Моисей и Аарон пришли к фараону и сказали: так говорит Господь, Бог Израилев: отпусти народ Мой, чтоб он совершил Мне праздник в пустыне. Но фараон сказал: кто такой Господь, чтоб я послушался голоса Его и отпустил Израиля? я не знаю Господа, и Израиля не отпущу. Они сказали: Бог Евреев призвал нас; отпусти нас в пустыню на три дня пути, принести жертву Господу, Богу нашему, чтобы Он не поразил нас язвою или мечом»

(Исх. 5:1-3).

Рассмотрим диалог между Моисеем и фараоном. Моисей и Аарон сказали фараону, что израильтянам необходимо уйти на три дня пути, для того чтобы совершить жертвоприношение Господу. Из предыдущих глав мы знаем, что Господь желал вывести израильтян из Египта навсегда. Создается впечатление, что Моисей, заведомо зная об этом, солгал фараону, ввел его в заблуждение. Попробуем разобраться, так ли это.

Израильтяне в Египте не должны были быть рабами. Иаков и его семья поселились в Египте временно, на правах гостей. Им была выделены лучшие земли для посевов. Однако потом «встал в Египте новый царь, который не знал Иосифа» (Исх. 1:8). Из истории известно, что до середины XVI века до Р. Х. Египтом управляли фараон-гиксосы – иностранные правители, на некоторое время захватившие власть в этой стране. В середине XVI века гиксосы были изгнаны из Египта. К власти пришла новая династия. Это событие отражено в Книге Исход 1:8. Новая династия враждебно относилась к израильтянам. Их начали притеснять, и вскоре они стали рабами. Но Господь явил Себя Моисею, который был в то время пастухом у мадиамского священника Иофора, и сказал, что намеревается вывести израильтян из египетского рабства. Израильтяне должны обрести свободу.

«И сказал: Я выведу вас от угнетения Египетского в землю Хананеев, Хеттеев, Аморреев, Ферезеев, Евеев и Иевусеев, в землю, где течет молоко и мед. И они послушают голоса твоего, и пойдешь ты и старейшины Израилевы к царю Египетскому, и скажете ему: Господь, Бог Евреев, призвал нас; итак отпусти нас в пустыню, на три дня пути, чтобы принести жертву Господу, Богу нашему» (Исх. 3:17, 18). Сам Господь говорит Моисею

о том, что нужно сказать фараону: уйти необходимо всего лишь на три дня пути. Выходит, что Господь поощряет Моисея солгать фараону. Однако это впечатление ошибочно. Дело в том, что выражение, на котором и Моисей, и фараон делают акцент в своем диалоге, обладает двойным смыслом. Интересен тот факт, что обе стороны прекрасно понимают, о чем идет речь. Но фараон намеренно избегает двусмысленности в разговоре с Моисеем, чтобы воспрепятствовать израильтянам уйти из Египта.

Говоря о фразе «На три дня пути» в контексте книги Исход, мы понимаем, что Моисей просит фараона отпустить Израиль не просто на три дня пути, а навсегда выслать их из Египта. И фараон это понимает. Следующий текст подтверждает эту мысль: **«И призвал фараон Моисея и Аарона и сказал: пойдите, принесите жертву Богу вашему в сей земле»** (Исх. 8:25).

«И скажи фараону: так говорит Господь: Израиль есть сын Мой, первенец Мой. Я говорю тебе: отпусти сына Моего, чтобы он совершил Мне служение; а если не отпустишь его, то вот, Я убью сына твоего, первенца твоего» (Исх. 4:22, 23).

Господь называет Израиль Своим первенцем. Это важный момент в книге Исход. Израильтяне не были самым первым народом, который создал Бог. Из книги Бытие мы узнаем, что не всегда тот, кто родился первым, получал право первородства. Это произошло и с Израилем. Господь говорит о том, что Он избрал Израиль для особой миссии. Теперь Израиль должен быть Его первенцем; этот народ должен принадлежать Ему. Слова «отпусти сына Моего, чтобы он совершил Мне служение», то есть

«служил Мне», имеют двойной смысл. Еврейский глагол *авад* означает работать, служить. Одно и то же слово описывает действия раба в Египте и священника в скинии собрания.

«И потому Египтяне с жестокостью принуждали сынов Израилевых к работам, и делали жизнь их горькою от тяжелой работы над глиною и кирпичами и от всякой работы полевой, от всякой работы, к которой принуждали их с жестокостью» (Исх. 1:13, 14). Автор делает акцент на слове работа (от евр. *авад*), потому что израильтяне были рабами в Египте. Господь повелевает Моисею сказать фараону, что теперь Израиль всегда будет служить (*авад*) Ему. Моисей конкретно дает понять фараону, что израильтяне полностью выходят из-под контроля фараона и становятся слугами Бога. В первых главах книги Исход мы не находим такого текста, однако далее читаем, что эти слова повторяют рабы фараона: **«Отпусти сих людей, пусть они совершат служение Господу, Богу своему»** (Исх. 10:7). Фраза «пусть они совершат служение Господу» практически идентична фразе, с которой Моисей обращается к фараону в 4-й главе книги Исход. Господь призывает израильтян совершить жертвоприношение – то, чего не было у них в Египте, и заключить с Ним завет.

Моисей не солгал фараону. Он в точности исполнил поручение, данное ему Богом. Он сказал то, что Господь повелел передать фараону. Слова Божьи имели более глубокий смысл, чем может показаться на первый взгляд при поверхностном чтении Священного Писания.

**Феликс
Понятовский**

ОСОБОЕ ВЛИЯНИЕ ХРИСТИАНСКОЙ ШКОЛЫ

Мне часто приходится рассказывать в наших общинах о важности получения христианского образования, о его роли в жизни Церкви и общества. Дети – наше будущее, и это не просто расхожая фраза. Они придут нам на смену, и потому каждому родителю хочется, чтобы его «будущее» было хорошо образованным и воспитанным.

В сентябре 2017 года была утверждена новая редакция Закона Украины «Об образовании». Предпоследняя редакция этого закона была принята еще в 1991 году. В новом законе есть фраза, которая на украинском языке звучит так: «Батьки мають можливість віддавати своїх дітей у школи з християнськими цінностями». Бог открывает перед нами большие возможности для того, чтобы научить детей не только читать и писать, но и воспитать их как христиан.

Сегодня законодательная база Украины позволяет религиозным организациям быть учредителями христианских учебных заведений. На данный момент Церковь АСД в Украине имеет 28 различных учебных заведений. Это детские сады и центры раннего развития, начальные и средние школы, а также одно высшее учебное заведение (УАЦВО). В нашей стране созданы благоприятные условия для развития образовательных учреждений; ежегодно организовывается четыре-пять новых учебных заведений.

На последней встрече Отдела образования УУК, в которой участвовали директора отделов образования и школ со всей Украины, присутствовал директор христианской школы из г. Тирасполя (Молдова). От него мы узнали, что в Молдове всего одна христианская школа. «Как же я вам завидую, – говорил он, – вас так много! Вы можете проводить встречи, обмениваться опытом, а я в Молдове – один». В России христианских школ всего три, в Украине же – 28. Сегодня у нас есть благословенная возможность развивать это направление деятельности, понимая, как много христианское образование значит для спасения наших детей.

Харьковская школа «Гармония», директором которой я являюсь, за пять лет своего существования крестила семь человек: пятерых учеников и двоих родителей. При этом мы никогда не ставили перед собой такой задачи.

Современное украинское общество заявляет о своем желании создать «новую школу». Однако существует несколько основных проблем, препятствующих

созданию новой школы. Одна из них связана с тем, что в украинском обществе изменилось само понимание того, что такое образование и каким должен быть процесс его получения. Также наши дети все чаще сталкиваются в школах с таким явлением, как буллинг. Слово «буллинг» (по-украински «цькування») переводится с английского как «преследование» или «травля». Анонимный опрос, проведенный среди детей старшего школьного возраста, показал, что пять из 500 подростков пытались покончить жизнь самоубийством по причине травли и издевательств со стороны одноклассников. Сегодня многие родители отдают своего ребенка в христианскую школу, справедливо полагая, что принципы христианской морали, насаждаемые среди учащихся, значительно снижают риск возникновения буллинга. Родители считают, что в христианской школе ребенок будет чувствовать себя в безопасности.

Совсем недавно в УАЦВО была проведена первая олимпиада «Талантливое поколение» среди адвентистских школ. В олимпиаде участвовали представители десяти средних школ из Бучи, Днепра, Каменки-Днепровской, Киева, Львова, Винницы, Харькова, Черновцов, Черкасс, Одессы. Около 200 учеников демонстрировали свои знания; многие из них достигли высоких результатов.

Опыт школы в Черновцах показывает, насколько тесно связаны воспитание и образование. Ученики четвертого класса этой школы сдавали экзамены в рамках Государственной итоговой аттестации. Их работы были отправлены в отдел образования города. Изучив результаты тестирования, представители администрации сказали: «Не может быть. У вас подозрительно высокий уровень сдачи аттестации – 9,2 по классу. Придется вам пройти повторную проверку». В школу приехала инспектор из городского отдела образования. Она собрала учеников четвертого класса для повторного экзамена. Одна из учениц подняла руку и спросила: «Можно, мы сначала помолимся?» Инспектор разрешила: «Пожалуйста, молись!» Девочка стала молиться: «Господи, помоги Алеше, потому что у него проблемы с задачами, а Маше помоги, чтобы она писала без ошибок...». Она помолилась за каждого из своих одноклассников. Результаты тестов превзошли все ожидания – 9,6 балла!

Хочу рассказать об опыте, пережитом одной семьей. Он связан с нашей школой. В палате родильного дома лежали две роженицы. Одна из них – жена служителя Церкви АСД, а вторая, Анна, никогда не

слышала о нашей Церкви и была далека от религии. Родившийся у нее ребенок – девочка – был четвертым.

Женщины познакомились, разговорились, стали рассказывать о своих семьях. «Вот, родила я девочку, а что со старшими делать? – посетовала Анна. – У меня средний сын такой шустрый, от него вся школа страдает». «В Харькове есть адвентистская школа, – сказала жена служителя. – А летом будет проходить каникулярная школа. Ты позвони туда. Пусть твой сын там побудет, пообщается с ребятами, побегает, займется чем-то толковым». Анна привела сына на каникулярную школу. Ему там понравилось, что он решил поехать в подростковый палаточный лагерь, о котором услышал на занятиях. Программа лагеря оказалась очень интересной, появились новые друзья... Прошло лето, а в сентябре Анна перевела сына в пятый класс нашей христианской школы. Пятый класс у нас был самый «боевой», но дружный.

Через год Анна приняла крещение в адвентистской церкви. Она решила перевести в нашу школу и старшего сына – Никиту. Девятый класс – это сложная программа, государственная итоговая аттестация, выпускной класс. Никита был тихим, спокойным и скромным. После окончания девятого класса поступил в Харьковское высшее профессиональное училище строительства. Однажды, придя к нам в гости, он рассказал, что в училище их заставляли учиться в субботу, но он отказался. Недавно Никита принял крещение.

У каждого из нас есть возможность позаботиться о будущем своих детей, и не только своих, но и детей наших друзей, знакомых, членов церкви. Есть немало детей и подростков, желающих учиться в христианской школе, но у их родителей нет возможности оплачивать обучение. Если у вас есть побуждение кому-то финансово помочь, – помогите! Ищите Божье благословения! Слово Божье учит нас наставлять детей в начале их жизненного пути, чтобы они не уклонились от него, даже когда состарятся (см. Притч. 22:6).

Последнее время вносит свои коррективы в жизнь семьи, общества и школы. Нам есть над чем работать и что развивать. Но без Бога мы ничего не достигнем. Будем вместе с Ним созидать новую христианскую школу!

Александр Розумный

Какое значение хлебного приношения (Лев. 2)?

По сравнению с жертвоприношением, о котором говорится в книге Левит, хлебное приношение совершалось без пролития крови. Изучение указаний книги Левит по поводу хлебного приношения поможет нам понять его значение и богословский смысл.

Природа приношения. Еврейское слово *минха* означает «дар, подношение», даваемый кому-то вышестоящему в знак почтения или благодарности (см. Быт. 32:13,18; 1 Цар. 26:19). Оно также означает хлебное приношение или приношение жертвенного животного (см. Суд. 6:18, 19; 1 Цар. 2:15-17). В книге Левит это технический термин для обозначения добровольного «хлебного приношения», приносимого в виде сырья (Лев. 2:1-3) или готового продукта (ст. 4-10, 14-15) в знак почтения к завету Господа. Приносимое в качестве сырья, оно делалось из пшеничной муки с добавлением оливкового масла и благовония, символов благословений, радости и посвящения Богу (Пс. 140:2). Священник сжигал на алтаре горсть муки, смешанной с оливковым маслом и благовонием. Из муки можно было испечь толстую лепешку (Лев. 2:4) или приготовить тонкие лепешки. Еще можно было испечь ее на плоской сковороде, чтобы получилось что-то вроде блина (ст. 6). Последний

вид приготовленного хлебного приношения состоял из первого урожая ячменя (ст. 14; ср. Исх. 9:31). Поджаривалась верхушка, к ней добавлялось масло, и сверху это приношение поливали елеем.

Значение. Приношение было знаком выражения благодарности, почтения и поклонения перед заветом Господа. Оно признавало, что Бог является Господом Своего народа и что Он изливает на народ обильные благословения. Часть, сжигаемая на алтаре, называемая «в память» (Лев. 2:2), была не только символом, представляющим полное приношение, но также и актом воспоминания, означающим, что Его народ не забыл благодать Господа.

Это считалось «благоуханием, приятным Господу» (ст. 2). Бог не только принимал его, но также принимал и поклоняющегося, как партнера по завету. Использование соли подтверждало идею постоянства и важности сохранения отношений завета (ст. 13).

Простая мука, предложенная людьми, выражала Божью благодать. Приготовленная мука показывала готовность поклоняющихся посвятить свою работу и служение Богу. Исключение дрожжей – символа смерти и греха (см. 1 Кор. 5:6-8; Мф. 16:6, 11) – предполагает, что Бог не хотел никаких бродильных компонентов, чтобы духовно изменить отношения с Ним Его последователей.

Так как это была вегетарианская пища, то существует предположение, что, возможно, это приношение указывало на первоначальную вегетарианскую диету человека (Быт. 1:29, 30). В таком случае оно указывало на то, чем питался человек в Эдеме в прошлом, и на мирное сосуществование людей и животных в будущем (см. Ис. 11:6-9; 65:25).

Речь идет о зерне, из которого сделан хлеб. Это напоминает нам, что Иисус – Хлеб жизни, который питает нашу духовную жизнь и сохраняет наше физическое существование (Ин. 6:35). Мы должны почитать Его, как Господа своей жизни.

Все подчиняется Творцу

куда пригласила своих знакомых неадвентистов. Будучи врачом-травматологом, она оказала квалифицированную медицинскую помощь близким друзьям семьи, в которой проживала, что было ярким свидетельством Божьей любви.

Пришло время возвращаться домой. Ранним утром Яна должна была выехать в аэропорт, который находился в пяти часах езды. Однако ночью начался сильнейший тропический ливень. Путешествие не обещало быть благополучным. Это вызвало немалое беспокойство у спутников Яны, которые не были адвентистами. Она не растерялась и рассказала им историю о пророке Илии, который помолился, чтобы не было дождя три с половиной года, и о том, как Господь услышал его молитву. Затем Яна предложила всем вместе обратиться к Богу и помолилась о том,

чтобы ливень прекратился, и они могли спокойно уехать. После ее молитвы ливень тотчас прекратился. Все были сильно удивлены внезапной переменой и, конечно, очень обрадовались, так как теперь могли спокойно отправиться в путь. По дороге в аэропорт наша сестра продолжала рассказывать своим спутникам о Небесном Друге, Который всегда готов прийти на помощь.

«Человека очень легко сломить, но когда душа его черпает силу у Бога, он становится непобедимым.»

Яна Ромбальская

Бог слышит наши молитвы и отвечает на них. Он помогает нам, когда в нашу жизнь вмешиваются непредвиденные обстоятельства.

Яна Ромбальская недавно вернулась из поездки на Филиппины. Во время своего пребывания в этой стране Яна посетила субботнее богослужение в адвентистском учебном заведении,

Чи є щось неможливе для Господа?

«Всі провини Твої Він прощає, всі недуги твої вздоровляє. Від могили життя твоє Він визволяє, Він милістю та милосердям тебе коронує»

(Псал. 102:3,4).

«Маріє, я не знаю як це зробити!» – моє серце хвилювалося і думки лякали мене. Як поясню незнайомій людині, що жити їй залишилося лише два місяці?

Усе розпочалося з прохання нашої сестри Марії Бунецької приїхати до її рідної сестри Ніни в с. Байківка, щоб втішити її і підготувати до найгіршого.

«Забирайте її додому, якщо не хочете, щоб останні дні свого життя вона провела в лікарняній палаті. Краще створіть для неї належну атмосферу вдома», – з такими словами лікар звернувся до Марії. Та швидко оформила своїй сестрі інвалідну групу і забрала її додому. Хоча була проведена операція, пухлина все ж таки дала метастази. Жінка до кінця не володіла всією інформацією про свій стан здоров'я і перспективи щодо подальшого одужання. Удома на неї чекали її восьмирічна донька Діна та хвора мама.

Моя перша зустріч з Ніною повернула мені оптимізм. Я побачив в її очах незламний дух життя, її слова випромінювали віру в одужання. «Але чи можна зараз у такому стані очікувати чуда? Четверта стадія раку з метастазами без шансів на одужання, зі слів лікарів. Без подальшого лікування хвороби, «списали» додому жінку, яка виснажилася до 34 кг ваги» – весь час думав я? Водночас докоряв собі в своєму невірстві: «Хіба ти, Віталію, не

пережив щойно досвід зцілення своєї онкохворої доньки? Хіба не молитви людей всього світу були почуті Богом? Ти пережив дивовижні досвіди втручання Його сили в її здоров'я? Хіба не Він подарував тобі здорову дитину? Хіба саме не своєю історією віри ти хотів запалити віру цієї хворої жінки?» Я почав молитися за Ніну.

Дорогою додому Ніна пережила досвід віри. Водій авто, який віз її додому, виявився віруючим, й поділився з нею досвідом свого навернення й історіями з втручанням Бога в його життя. Тепер я, відкривши Святе Письмо, почав наводити факти з життя біблійних героїв віри, які повністю довірили Богові своє життя: Даниїл, троє його друзів, Давид, новозавітні персонажі. Закінчив спілкування з Ніною досвідом одужання моєї доньки Віталіні і завірив, що Ісус і сьогодні живий, щоб чути і спасати кожного, хто звертається до Нього про допомогу.

Ніна (зліва), її мама (справа) приймають хрещення

Я мало останнім часом зустрічав таких людей, як Ніна. Пригадав слова пророка Єремії: «Як тільки слова Твої знаходилися, то я їх поїдав, і було слово Твоє мені радістю і вітхою серця мого» (Єрем. 15:16). Усе, що вона чула, мало в її

серці відгук, вона «поїдала» кожне почуте слово, віра її зростала. Я запропонував молитися про одужання, пояснивши при цьому те, чого Бог очікує від кожного, кому Він по милості Своїй подарує одужання. Ніна відразу погодилася. Я відвідував Ніну ще двічі. Для мене, як пастора, важливо було не лише покращення її фізичного самопочуття, а й її духовне навернення до Спасителя.

Через місяць Марія домовилася з лікарем про повторне обстеження своєї сестри, адже у Ніни був виведений назовні дренаж. Це потребувало контролю лікаря.

Після обстеження почув схвильований голос Марії: «Віталію, ви не повірите. Цілий день нас водили від одного лікаря до іншого. Безліч обстежень і аналізів. Зібрали консилиум лікарів, після якого запитали нас: «Як ви оформили групу, адже ми не бачимо жодних проявів не лише метастаз, але й самої хвороби? Ви морочите нам голову. Ідьте додому, у вас нічого немає». Марія та Ніна плакали від щастя і прославляли Бога.

Минуло відтоді два роки. Ніна абсолютно здорова. Її мама, яка завжди користувалася двома палицями для ходьби, обходиться вже без них. Обидві пройшли курси з вивчення Біблії та прийняли хрещення в Калинівській громаді. Усе село, де проживає сім'я, дивується, що сталося чудо Боже. Донька Ніни Діна збирає довкола себе своїх однокласників, відкриває дитячу Біблію, подаровану їй ще при першій зустрічі, і говорить: «Сідайте і слухайте. Я буду вам пастором, а ви моїми членами Церкви». Це так вона спостерігала за нашими з її сім'єю зустрічами.

Чи є щось неможливе для Господа? «За Тебе промовило серце моє: Шукайте Мого лица! тому, Господи, буду шукати обличчя Твого» (Псал. 26:8), «Згляньтесь Він [Бог] над молитвою нужденних, молитвою їхньою не погордує» (Псал. 102:18).

Віталій Сич

Когда мы становимся на сторону Бога

В связи со спецификой работы я часто езжу в командировки. Политика нашей компании такова, что клиент платит только за самый дешевый билет. Если работник хочет другое время, день либо же иной уровень комфорта, то разницу нужно доплачивать самостоятельно. Первые варианты билетов мне прислали в пятницу, но так как вся моя команда была еще в отпуске, то выбор билетов был отложен на понедельник.

Но я и так знала, какой выбор сделает моя команда: самый дешевый билет с возвращением в ночь с пятницы на субботу. Второй по цене вариант также подразумевал прибытие в ночь с пятницы

на субботу. И третий вариант (самый дорогой) предполагал прибытие в восемь вечера пятницы, что в июне достаточно рано и позволяет добраться домой до начала субботы. Но этот билет стоил на 100 долларов дороже самого дешевого.

Вернувшись домой, я рассказала о сложившейся ситуации мужу и свекрови и попросила помолиться. За выходные мы приняли решение, что доплатим эти 100 долларов, чтобы я могла вернуться домой, не нарушая субботу.

В понедельник команда действительно выбрала самый дешевый билет, но я сказала, что доплачу 100 долларов и полечу в другой день. Моя коллега начала процесс покупки билетов, и выяснилось, что за выходные мой билет подешевел на 100 долларов. Более того, оказалось, что теперь это был самый дешевый билет из всех во-

зможных вариантов, а билеты, выбранные моими коллегами, подорожали!

Слава Богу за этот очередной урок в моей жизни. Помните, когда мы становимся на сторону Бога, то и Он становится на нашу сторону.

Екатерина Горохова

Іспит водія

Я з дитинства ходжу до церкви, але не завжди був вірний Богові. Був час, коли знав, що є Господь, вірив у Нього, але робив вигляд, що Його не існує. Я чинив, що хотів, і намагався, щоб батьки не дізналися про мій спосіб життя. Почав шукати легкі способи заробітку грошей, такі як азартні ігри через мережу Інтернет.

Отримавши певну інформацію, невдовзі заробив велику суму грошей. Мені було приємно, що я, поставивши перед собою ціль, досягнув її. Проте на мене впливав Святий Дух, і я почав розуміти, що чим більше грошей маю, тим більше хочу. Вирішив, що потрібно зупинитися, доки не пізно.

Я почав шукати щастя в іншому. Протягом півроку намагався забути-ся і, щоб мене не докоряло сумління, почав дивитися фільми, серіали, що завгодно, аби тільки не залишатися наодинці зі своїми думками. Я знав, що це погано, але намагався про це не думати.

Коли фільми мені набридли, вирішив серйозно звернутися до Бога. Він допоміг мені. Я перестав дивитися фільми, серіали, почав досліджувати Біблію і читати духовні книги. Бог

увійшов у моє життя, але я ще не зовсім довіряв Йому. Я читав Святе Письмо тому, що так треба, але справжніх стосунків з Богом не було.

Одного разу я збирався скласти іспит на посвідчення водія. Усі мої друзі таке посвідчення або купили, або склали іспит за хабар. Вони вважали, що без хабарів зробити це неможливо. Я також так думав. Батьки сказали, що не дадуть мені грошей на хабар. Отже, якщо не складу іспит, то не отримаю права водія. Я почав молитися, щоб упоратися самому. Декілька разів прочитав усі білети і пішов складати іспит. Дорогою до

МРЕО молився Богові, щоб допоміг мені. Я поставив Йому умову: якщо складу іспит сам, то виконаю все, що Він мені скаже. Я склав іспит, отримав права водія. Тоді зрозумів, глибоко усвідомив, що Господь справді є, допомагає в моєму житті та діє. Я свідомо вирішив присвятити своє життя Богові. Моє навернення до Нього не було швидким, я довго йшов до цього. Я вдячний Богові, що саме завдяки такому досвіду Він навернув мене.

**Віталій
Табарча**

«Я смогу учиться в Буче!»

Нам часто кажется, что проблемы, возникающие в нашей жизни, не приносят нам ничего, кроме зла и бед. Но Господь смотрит на это иначе.

**Анастасия
на территории
УГИ**

До 15 лет я никогда не слышала слова «адвентист». Когда же познакомилась с адвентистами, то сначала сочла их фанатиками. Однако со временем мое мнение изменилось. Произошло это так. Когда начались военные действия на Востоке Украины, мы с семьей переехали в г. Новомосковск Днепропетровской области. Нам с мамой как переселенцам местная адвентистская община предложила бесплатный курс массажа. Мы согласились. В то время мама находилась в поиске Церкви. В течение нескольких лет до нашего переезда мы время от времени посещали разные баптистские общины. Мама подружилась со своей массажисткой, — это была искренняя, открытая женщина, которая очень любила Иисуса. Она часто приглашала нас на богослужения. И мы стали их посещать.

Ни в одной из церквей, в каких я бывала прежде, не проводились уроки по изучению Библии — такие, как уроки Субботней школы, на которых мы детально изучали то, что говорит Священное Писание. Мне давно хотелось читать Слово Божье, но я не понимала его и потому очень часто бросала чтение, едва его начал. Но Святой Дух трудился над моим сердцем, и постепенно, когда у меня появились друзья в церкви,

Священное Писание стало открываться мне. Потом я решила принять крещение. Мы с мамой крестились через год после того, как впервые пришли в адвентистскую церковь.

Моя жизнь стала меняться. Я поняла, что мне тяжело общаться со старыми друзьями, и не хотела учиться в светском институте. Об Украинском гуманитарном институте, вузе с христианскими принципами, мама впервые узнала из буклета, полученного в церкви. Мне очень хотелось учиться там, но об этом не могло быть и речи: моя семья была не в состоянии оплачивать учебу.

Я планировала подать документы на бюджетную форму обучения. Училась я хорошо и потому была уверена, что в какой-нибудь вуз меня обязательно зачислят — по баллам ЗНО. И уже смирилась с этой мыслью, однако все изменилось в начале мая, когда я неожиданно попала на одну из молодежных встреч Восточно-Днепровского региона. (Я не собиралась туда ехать, однако за день до поездки пастор сказал: «Ты едешь, все уже оплачено».)

На этой встрече Феликс Понятовский, проректор по научно-педагогической работе УГИ, рассказал о программе «180+» для абитуриентов. Согласно этой программе,

Хочу бути серед Останку

Моє дитинство минало в гірському селі Розтоки, що на Прикарпатті. Батьки були православними, ревно дотримувалися всіх церковних традицій і обрядів.

У дитинстві я з мамою теж ходила до церкви. Мені подобалося там, хоч нічого не розуміла. Я дуже любила Бога і хотіла служити Йому. Коли в церкві доводилося цілувати ікони, у мене з'являлася думка, що цього робити не можна. Розуміла, що це творіння рук людських і не цілувала їх. Тоді я ще не знала, що це порушення другої заповіді. Сьогодні усвідомлюю, що Господь через Духа Святого відкривав мені істину.

Я вийшла заміж, народився син Руслан, який через помилку лікаря став глухонімим. Згодом зрозуміла, що це було провидінням Божим. Син виріс і також схилився до Бога. Я почала читати Слово Боже. У нашому селі були віруючі. Я почала з ними вивчати Біблію, але побачила, що їхнє вчення не узгоджується зі Святим Письмом.

У той час у мене були досвіди з Богом. Він чув мої молитви і відповідав. Одного разу я йшла додому зі своєю сусідкою, 15-річною Танею. Після сильного буревію лінія електропередач порвалася в декількох місцях. Ми пішли вузькою дорогою через ліс. Таня йшла попереду. Несподівано я почула крик. Дівчина лежала на землі, тримаючи в руках обірваний дріт, який був під'єднаний до електромережі. Вона почала чорніти миттєво, і я зрозуміла, що це дуже погано. Я впала на коліна і ревно молилася: «Господи, допоможи!» Мені спало на думку замотати свою руку в целофановий пакет і відтягнути її. Потім я почала робити штучне дихання, і через деякий час Таня почала дихати. Вона залишилася жива. Слава Богові, Він урятував мою сусідку! Це був великий досвід з Ним.

Хочу поділитися ще одним досвідом. Після сильних дощів на річці не стало кладки, по якій її можна було перейти. Я бачила, що люди переходили просто по воді, і подумала, що також зможу. Дійшла до середини ріки – і хвили зби-

те абитуриенти, чей середній балл по результатам ЗНО был выше 180, могли учиться в вузе бесплатно. Поэтому первое, что я сделала, когда распахнула дверь дома, – воскликнула: «Мама, я смогу учиться в Буче!»

Мой средний балл по результатам ЗНО был 184. В другие вузы я не стала подавать заявок — сразу отвезла документы в УГИ. И ни разу не пожалела об этом: я провела воспитательно

Галина Ватаманюк – справа

ли мене з ніг, а плавати я не вмію. Коли почала захлинатися водою, встигла помолитися: «Господи, допоможи мені та спаси. Не дай моїм дітям залишитися сиротами». Тоді відчула під ногами землю і з'явилася така сила, що змогла стати. Моя віра ще більше зміцнилася. Я зрозуміла, що Господь дуже близько біля мене і Він мене любить. Почала ще глибше досліджувати Слово Боже, шукати істину з більшою наполегливістю.

Пізніше було ще одне випробування для моєї сім'ї. Чоловік Василь важко захворів. На думку лікарів, вилікувати його було неможливо. Знову довіряй молитви до Бога. Рік лікування – і чоловік одужав. Однак захворіла я. У мене гнила нирка, потрібна була термінова операція. Знову молитва віри. Прийшовши згодом на планове обстеження, я з'ясувала, що нирка в нормі, операція не потрібна. Я сміливо кажу: «Господь мені помічник».

Минав день за днем. Я почала молитися, аби Бог послав людей, які допоможуть мені краще зрозуміти Святе Письмо. Одного дня дивилася програми по телевізору, перемикала канали і натрапила на християнський телеканал «Надія». Дуже сподобалися передачі, які транслювалися.

счастливый год, учась на первом курсе факультета филологии. И только потом узнала, что на мою специальность в том году в государственных вузах бюджетная форма обучения была отменена...

Анастасія Долгова

Галина укладає завіт з Богом

Я знаходила відповіді на запитання, які давно хвилювали серце. Якось вирішила зателефонувати на телеканал і замовити книгу Е. Уайт «Дорога до Христа». Там мені ще запропонували вивчення уроків «Так говорить Біблія». Я пройшла всі уроки. Коли вивчала, розповідала чоловікові, що нового дізналася, але це його не цікавило. Мене дивувало, чому він не цікавиться Словом Божим. Почалися знову проблеми в сім'ї, тому я припинила навчання.

Минуло півроку, до мене несподівано зателефонували з Церкви адвентистів сьомого дня Івано-Франківська. Була дуже здивована, коли мені запропонували продовжити вивчати уроки з дослідження Біблії. Вдячна Богові й пастору Івану Завірюсі, Богдану Пасічнику, церква Івано-Франківська, Косова, Вишніці, що молилися за мою сім'ю. Щаслива, що Господь через людей на ТК «Надія» відкрив нам святі Божі істини.

Моя донька Віра з чоловіком також зацікавилися Словом Божим. Наші найкращі друзі теж почали вивчати Святе Письмо. 31 березня 2018 року я уклала заповіт з Господом в Івано-Франківську. Мій чоловік відгукнувся на заклик наступного разу прийняти хрещення.

Я мрію, щоб ми всією сім'єю служили Богові. Хочу йти за Господом, бути серед Останку, що береже Божі Заповіді та має віру в Ісуса. Попереду чекає ще багато випробувань, але вірю, що з Господом все подолаю. Шукайте Господа, поки ще є час! Радійте щодня, що у вас є Бог!

Галина Ватаманюк

ДЛИННАЯ ОЧЕРЕДЬ

Мне было необходимо сделать биометрический паспорт. В миграционной службе г. Киева назначили день, в который нужно было прийти туда для оформления документов – 7 апреля. Однако, взглянув на календарь, я поняла, что это суббота. Поэтому 6-го числа, в пятницу, пошла в миграционную службу.

Подойдя к сотруднице, которая выдавала талоны, я сообщила о том, что не могу прийти в субботу, и объяснила причину. Та ответила, что ничем помочь не может, поскольку каждому, кто получил талон, назначено время приема, и что принять меня могут только в субботу. Разве что я могу подождать в общей очереди – может быть, кто-то не придет в назначенное время, и тогда меня примут.

Я помолилась и пошла к инспектору миграционной службы, чтобы узнать, нельзя ли принять мои документы сегодня. Объяснила, что по религиозным убеждениям не могу сдать документы в субботу. Женщина ответила, что в связи с предстоящими праздниками рабочий день продлен еще на час и она примет меня, но самой последней. Мне выдали новый талон. Приема нужно было ждать около четырех часов. Я решила остаться и терпеливо ждать, но мне не давала покоя мысль: «Почему Бог допустил, чтобы я провела в очереди четыре часа? Сегодня пятница, и нужно кое-что успеть приготовить до захода солнца».

Пришли еще трое – две девушки и молодой человек с тем же вопросом, что и у меня. Молодому человеку выдали талон с номером очереди, и оказалось, что он – впереди меня. «Как же так? – подумала я. – Почему он оказался впереди? Почему инспектор сказала, что примет меня самой последней? Может быть, если не

получается сегодня сдать документы, все бросить и ехать домой?» Посмотрела на этого молодого человека, который о чем-то задумался, и начала разговор о времени, о том, как дорого оно сейчас стоит и о том, что нужно так долго ждать. Потом достала из сумки книгу Э. Уайт «Путь ко Христу» и предложила ему почитать ее. Тот отказался и спросил, из какой я секты. Но я сказала, что эта книга – подарок ему, и не от меня, а от Бога. Он улыбнулся и взял книгу. Открыв ее, стал читать.

В тот день в миграционной службе было немало посетителей. Многим из них я подарила книги и газеты. За те четыре часа, которые прошли в ожидании приема, молодой человек прочитал книгу полностью. Потом он подошел ко мне, поблагодарил за подарок и сказал, что эта книга изменила его внутреннее состояние. Также он рассказал, что владеет техникой быстрого чтения, но эту книгу прочел обычным способом. Перед тем, как войти в кабинет инспектора миграционной службы, он спросил, в какую церковь я хожу и где она находится.

Каково же было мое удивление, когда в субботу утром я встретила Константина – так звали этого молодого человека – в церкви на Подоле. Беседуя с ним, узнала, что вскоре он улетает в Германию, и посоветовала найти там пастора Павла Химинца.

...Наконец подошла моя очередь, и я вошла в кабинет инспектора. Отдав документы, попросила оформить их поскорее, поскольку очень тороплюсь. Но инспектор сказала: «Сначала объясните, почему вы не можете прийти в субботу. О каких религиозных убеждениях идет речь? Ведь это важно?» Я вкратце рассказала, почему должна успеть закончить все свои дела до захода солнца, о Десяти Заповедях, о Плана спасения. Выслушав меня, инспектор сказала, чтобы я не уходила, потому что она хочет подвезти меня домой на машине, а по пути поговорить на духовные темы.

В тот день Господь сделал все возможное, чтобы Константин, работники миграционной службы и посетители узнали о Боге, об истине. Видимо, мне нужно было провести столько времени в очереди, чтобы молодой человек успел прочесть книгу, а инспектор – услышать Весть спасения. Благодаря Господу, что в тот день Он так распорядился мной. Пусть Дух Святой руководит Константином и всеми, кому в тот день я подарила духовную литературу, и обратит их сердца к Богу.

Галина
Чердынченко

Боже поле

Це було на початку 2000-х років. Іван Михайлович Лукашак, який живе в с. Морозів Хмельницької області, у п'ятницю сів на полі пшеницю. Поле було велике, 50 гектарів. Йому допомагало декілька чоловіків. Залишилося пройти ще два кола, щоб завершити посів. Іван Михайлович побачив, що до заходу сонця вони не встигнуть посіяти пшеницю, і сказав, що треба закінчувати роботу. Серед помічників був його давній товариш, який запропонував йому йти молитися Богові, а вони досіють без нього. Проте Іван Михайлович заборонив їм це робити на його полі, і всі пішли до своїх домів. Досіяти пшеницю іншого дня.

Іван Лукашак із дружиною

Того літа всі на своїх полях тривали мишей, бо їх було дуже багато. А Іван Михайлович цього не робив, бо на його полі їх не було. Його товариш, який першим це побачив, дуже дивувався. Дивувалися всі люди в селі. Дивувався і сам Іван Михайлович, коли зібрав урожай пшениці з цього поля, оскільки він був дуже щедрим.

Те поле люди в селі називали Божим. Пізніше в Івана Михайловича просили,

щоб він здав його в оренду. Чоловік погодився лише за умови, що в суботу ніхто не працюватиме на його полі. На що йому відповіли: «Звичайно, це ж Боже поле!» Сьогодні, коли хтось іде з поля і його запитують: «Звідки йдеш? Де був? Де працював?», – він відповідає: «На Божому полі».

Будьмо вірними Богові вдома, на роботі, й у господарстві, бо так ми свідчимо про нашу віру більше, ніж словами та проповідями. Нехай наша практична віра не розходиться з словами. Люди за нами пильно спостерігають!

Валерій
Сутоняко

МОЛИЛИСЬ, ВЕРИЛИ, НАДЕЯЛИСЬ...

Несколько лет назад у меня диагностировали каверному левой лобной доли головного мозга. Это образованный сосудами головного мозга «клубок», который время от времени давал о себе знать.

Два с половиной года назад это заболевание удалось пролечить с помощью радиоволновой хирургии, но недуг вновь напомнил о себе этой зимой. После очередного обследования и визита к лечащему врачу было принято решение об операции – удалении «клубка» сосудов хирургическим путем (проще говоря, меня ожидала трепанация черепа). Мои родные, близкие, друзья много молились обо мне и моей семье. На подготовку к операции ушло два месяца. Все это время Бог чудным образом благословлял нас. Его помощь наша семья видела каждый день.

Через два месяца в назначенное время я приехала на операцию. В больнице были проведены все необходимые

обследования и подготовительные процедуры. Операция была назначена на утро следующего дня. Переживаний было много, временами сковывал страх, но благодаря поддержке мужа, родных и друзей, а также уверенности в том, что Бог рядом и что Он не пошлет мне испытаний сверх моих сил, ободряли и давали надежду на то, что операция пройдет хорошо и закончится быстро и благополучно.

Неожиданно мужу позвонил мой лечащий врач и попросил нас срочно зайти к нему в кабинет. Мы не знали, что и думать. Врач рассказал, что, планируя ход операции, почувствовал побуждение еще раз проверить мои последние снимки, чтобы быть уверенным во всех деталях. Когда же открыл их, то был невероятно удивлен: на снимках он ничего не обнаружил! Он проверил все несколько раз, потому что операция предстояла сложная и каждая маленькая деталь играла очень важную роль. Вместе с нами он проверил все еще раз, показал нам каждый снимок – действительно, оперировать было нечего.

Екатерина с сыном

В тот же вечер врач отпустил нас домой, отменив операцию. Бог велик! Мне казалось, что это происходит не со мной. Мы молились, верили, надеялись, но не ожидали, что произойдет такое чудо.

Безвыходных ситуаций не бывает. Бог всегда рядом с нами. Он допускает подобные испытания для того, чтобы укрепить нашу веру, чтобы мы больше доверяли Ему, могли поддержать ближнего и засвидетельствовать ему о Божьей любви. Не забывайте, Бог всегда рядом!

Говорите с Ним, верьте, и Он совершит чудо в вашей жизни, какими бы сложными ни казались вам обстоятельства!

Екатерина Стасюк

«Хочеш зрозуміти Біблію, потрібно йти до адвентистів...»

У м. Чернівці завершилася духовно-просвітницька програма «У майбутнє з надією», що проходила з 24 березня по 15 травня. Враження від спілкування з відвідувачами продовжують надихати на нові програми. Мені, як ведучому, було приємно щовечора розкривати глибокий зміст книги Об'явлення. На програму приходило 30 осіб, десять з яких протестанти.

Один з відвідувачів поділився враженнями: «Правду кажуть, якщо хочеш зрозуміти Святе Письмо, потрібно йти до адвентистів». На програму прийшла Ганна Василівна. На четвертий вечір, прощаючись з людьми, вона підійшла до мене і крізь сльози сказала: «Я дуже рада, що мене

запросили на програму. Пригадую все те, що мені розповідав батько, коли відвідувала його в селі». Далі вона розповіла про те, що її батьки стали

Ганна Василівна

членами церкви АСД і відвідували одну з громад Буковинської конференції. Вона не заперечувала їм, але обрала свій напрямок життя. Батьки,

за словами Ганни Василівни, молилися за неї. Минуло багато років після смерті батьків. У березні 2018 року сусідка, яка є членом баптистської церкви, запросила її на цю програму і сказала, що й сама відвідуватиме. Ганна Василівна приходила щовечора і уклала заповіт з Богом. На її хрещенні були присутні її двоє синів. Вона як мама молилася з вірою за них і їхні сім'ї, як колись молилися за неї її батьки, сподіваючись, що і вони приймуть Ісуса в своє серце.

Серед постійних відвідувачів програми ми провели розіграш путівки в християнський санаторій «Буковинська Черешенька». У цьому розіграші взяла участь і Ганна Василівна, і саме вона отримала путівку. Зараз вона відпочиває в санаторії і дякує Богові за те, що Він їй відкрив істинну про вічне життя, дароване в Ісусі Христі.

Володимир Гриневич

Не соромтеся свого Бога

У 12 років одного хлопчика віддали до училища. Удома батьки привчили його щовечора у своїй кімнаті ставати на коліна і молитися. Хлопчик жив у гуртожитку з 40 іншими учнями. Деякі з них були неслухняними дітьми. Хлопчик не був боягузом. Щовечора серед шуму він ставав на коліна й молився. «Подивіться на цього фарисея», – якось крикнув один забіяка і кинув у нього подушкою. Решта наслідували його

приклад – і безліч подушок полетіли в маленького християнина. Той, закінчивши молитися і не промовивши жодного слова, ліг спати. Так тривало багато днів. Зрештою, хлопчики, яких удома навчили це робити, набралися мужності й один за одним почали молитися. Через місяць майже весь гуртожиток щовечора перетворювався на молитовне зібрання.

Не соромтеся свого Бога.

Коли поїзд заїжджає в тунель і стає темно, то ви не викидаєте квиток і не вистрибуєте з вагона. Ви продовжуєте сидіти і довіряти машиністу. Так само довіряйте і Богові.

Ми змінюємося під впливом людей, яких зустрічаємо, й часом настільки, що самі себе не впізнаємо.

Якщо робити добро в межах своїх можливостей, то можливості добра стають безмежними.

Ми маємо стільки чеснот, скільки можемо бачити в інших.

Ті, хто приходить до тебе випадково, насправді дверима не помиляються.

Тюбик зубної пасти

Ета история вызвала отклик у более чем 500 тысяч пользователей Интернета. На своей странице в Facebook Эмми Бэт Гарднер, мать девочки-первоклассницы, поделилась публикацией о тюбике зубной пасты, с помощью которого она хотела преподать своей дочери важный урок. «Моя дочь завтра идет в школу, – написала женщина. – Перед сном я дала ей тюбик зубной пасты и попросила выдавить все его содержимое на тарелку. Когда она выдавила всю зубную пасту, я попросила ее вернуть всю зубную пасту обратно в тюбик. Дочь запаниковала: «Как? Я не могу! Тюбик уже не будет таким, каким был раньше!» Когда она немного успокоилась, я сказала ей: «Помни об этой тарелке с зубной пастой. Знай, твои слова обладают силой созидать и разрушать, дарить жизнь и отнимать.

Во время учебы в школе ты увидишь, насколько весомыми могут быть слова. Ты можешь воспользоваться ими, чтобы обидеть, унижить, оклеветать и ранить других. Но также у тебя будет возможность своими словами исцелять, поощрять, вдохновлять и любить других. Зубную пасту невозможно вернуть в тюбик. Так и слова – как только они вылетят из твоего рта, ты не сможешь взять их обратно. Пользуйся словами очень осторожно. Прими сегодня решение, что в школе ты будешь дарить жизнь.

Стань известной своей мудростью, мягкостью и состраданьем. Пусть твоя жизнь будет животворным источником для мира, который так в этом нуждается. Ты никогда не пожалеешь, что выбрала добро».

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: М. Опіяр, І. Корещук, О. Мехоношина
Дизайн та верстка: Ю. Смаль

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzherelo@ukr.net

www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.